

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

7 sierpnia 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 256/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 256/02	Sprawa C-229/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 2 maja 2017 r. – Evonik Degussa GmbH/Bundesrepublik Deutschland	2
2017/C 256/03	Sprawa C-232/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 4 maja 2017 r. – VE/WD	3
2017/C 256/04	Sprawa C-243/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 10 maja 2017 r. – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP/António da Silva Rodrigues	6
2017/C 256/05	Sprawa C-252/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Cádiz (Hiszpania) w dniu 12 maja 2017 r. – Moisés Vadillo González/Alestis Aerospace S.L.	6
2017/C 256/06	Sprawa C-256/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam (Niderlandy) w dniu 15 maja 2017 r. – Sandd BV/Autoriteit Consument en Markt	7
2017/C 256/07	Sprawa C-259/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 16 maja 2017 r. – Zoltán Rózsavölgyi i Zoltánné Rózsavölgyi/Unicredit Leasing Hungary Zrt. i Unicredit Leasing Immo Truck Zrt.	8

2017/C 256/08	Sprawa C-268/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Županijski sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 18 maja 2017 r. – Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta/AY	11
2017/C 256/09	Sprawa C-288/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 19 maja 2017 r. – Fédération des fabricants de cigares i in./Premier ministre; Ministre des Affaires sociales et de la Santé	12
2017/C 256/10	Sprawa C-295/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 22 maja 2017 r. – MEO – Serviços de Comunicações e Multimédia, S.A./Autoridade Tributária e Aduaneira	13
2017/C 256/11	Sprawa C-296/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen kasacionen syd (Bułgaria) w dniu 22 maja 2017 r. – Wiemer & Trachte GmbH (w upadłości)/Zhan Oved Tadzher	14
2017/C 256/12	Sprawa C-298/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 23 maja 2017 r. – France Télévisions SA/Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)	14
2017/C 256/13	Sprawa C-314/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 29 maja 2017 r. – „Geocycle Bulgaria” EOOD/Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” w mieście Wielkie Tyrnowo przy Centrałno uprawnienie na Nacionalnata agencija za prihodite	15
2017/C 256/14	Sprawa C-324/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 31 maja 2017 r. – postępowanie karne przeciwko Iwanowi Gawanozowowi	16
2017/C 256/15	Sprawa C-332/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 2 czerwca 2017 r. – Starman Aktsiaselts/Tarbijkaitseamet	16
2017/C 256/16	Sprawa C-333/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Braga (Portugalia) w dniu 1 czerwca 2017 r. – Caixa Económica Montepio Geral/ Carlos Samuel Pimenta Marinho i in.	17
2017/C 256/17	Sprawa C-334/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 marca 2017 r. w sprawie T-117/15, Republika Estońska/Komisja Europejska, wniesione w dniu 5 czerwca 2017 r. przez Republikę Estońską	18

Sąd

2017/C 256/18	Sprawa T-13/15: Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Deutsche Post/EUIPO – Media Logistik (PostModern) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PostModern — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy POST i wcześniej sowny unijny znak towarowy Deutsche Post — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem]	19
2017/C 256/19	Sprawa T-541/15: Wyrok Sądu z dnia 20 czerwca 2017 r. – Industrie Aeronautiche Reggiane/EUIPO – Audi (NSU) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego NSU — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy NSU — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009]	19
2017/C 256/20	Sprawa T-580/15: Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Flamas/EUIPO – MatMind (CLIPPER) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy unijny znak towarowy — Kształt zapalniczki z bocznym skrzydełkiem, zawierającej element słowny CLIPPER — Kształt niezbędny do uzyskania efektu technicznego — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Brak opisu znaku towarowego w zgłoszeniu]	20

2017/C 256/21	Sprawa T-632/15: Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – Tillotts Pharma/EUIPO – Ferring (OCTASA) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego OCTASA — Wcześniejsze słowne niemieckie i Beneluksu znaki towarowe PENTASA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	21
2017/C 256/22	Sprawa T-699/15: Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – City Train/EUIPO (CityTrain) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego CityTrain — Termin do wniesienia skargi — Nieprzewidywalne okoliczności — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	21
2017/C 256/23	Sprawa T-20/16: Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – M/S. Indeutsch International/EUIPO – Crafts Americana Group (Przedstawienie szewronów pomiędzy dwiema równoległymi liniami) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający szewrony pomiędzy dwiema równoległymi liniami — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Badanie znaku w zarejestrowanej postaci]	22
2017/C 256/24	Sprawa T-89/16 P: Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Clarke i in./EUIPO (Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas określony zawierająca klauzulę o jej rozwiązaniu w przypadku nieumieszczenia pracownika na liście rezerwy kadrowej następnego konkursu otwartego — Zastosowanie klauzuli o rozwiązaniu umowy — Zmiana kwalifikacji umowy na czas określony na umowę na czas nieokreślony — Obowiązek staranności — Uzasadnione oczekiwania)	22
2017/C 256/25	Sprawa T-151/16: Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – NC/Komisja (Dotacje — Dochodzenie OLAF-u — Stwierdzenie nieprawidłowości — Decyzja Komisji w sprawie kary administracyjnej — Wykluczenie z udziału w postępowaniach o udzielenie zamówień i o przyznanie dotacji finansowanych z budżetu ogólnego Unii na okres 18 miesięcy — Wpis do bazy danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczania — Stosowanie w czasie różnych wersji rozporządzenia finansowego — Istotne wymogi proceduralne — Zastosowanie z mocą wsteczną przepisów przewidujących mniej surowe kary)	23
2017/C 256/26	Sprawa T-235/16: Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – GP Joule PV/EUIPO – Green Power Technologies (GPTech) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GPTech — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe GP JOULE — Nieprzedstawienie przed Wydziałem Sprzeciwów dowodów uprawnienia do wniesienia sprzeciwu — Przedstawienie dowodów po raz pierwszy przed izbą odwoławczą — Nieuwzględnienie — Uznanie przysługujące izbie odwoławczej — Okoliczności stojące na przeszkodzie uwzględnieniu dodatkowych lub uzupełniających dowodów — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 17 ust. 4, zasada 19 ust. 2, zasada 20 ust. 1 i zasada 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]	24
2017/C 256/27	Sprawa T-236/16: Wyrok Sądu z dnia 22 czerwca 2017 r. – Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ZUM wohl — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Odesłanie do przytoczonego w skardze pisma procesowego przedstawionego przed Izbą Odwoławczą — Dowody załączone do wniosku o wyznaczenie rozprawy]	24
2017/C 256/28	Sprawa T-286/16: Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – Kneidinger/EUIPO – Topseat International (Deska sedesowa) [Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający deskę sedesową — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Podstawa unieważnienia — Indywidualny charakter — Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 6/2002]	25

2017/C 256/29	Sprawa T-327/16: Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Aldi Einkauf/EUIPO – Fratelli Polli (ANTICO CASALE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy ANTICO CASALE — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 1 lit. b), c) i g) oraz art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009]	26
2017/C 256/30	Sprawa T-685/16: Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Jiménez Gasalla/EUIPO (B2B SOLUTIONS) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego B2B SOLUTIONS — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	26
2017/C 256/31	Sprawa T-856/16: Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – Rare Hospitality International/EUIPO (LONGHORN STEAKHOUSE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego LONGHORN STEAKHOUSE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Równość traktowania i zasada dobrej administracji]	27
2017/C 256/32	Sprawa T-17/16: Postanowienie Sądu z dnia 31 maja 2017 r. – MS/Komisja (Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie — Decyzja Komisji o zakończeniu „porozumienia o współpracy i członkostwie w Team Europe” — Odpowiedzialność umowna — Brak klauzuli arbitrażowej — Oczywista niedopuszczalność)	27
2017/C 256/33	Sprawa T-647/16: Postanowienie Sądu z dnia 1 czerwca 2017 r. – Camerin/Parlament (Służba publiczna — Urzędnicy — Oddelegowanie w interesie służby — Wiek przejścia na emeryturę — Wniosek o przedłużenie oddelegowania — Oddalenie wniosku — Czynność niepodlegająca zaskarżeniu — Akt przygotowawczy — Niedopuszczalność)	28
2017/C 256/34	Sprawa T-691/16: Postanowienie Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Elevation – Engenharia/Komisja (EFR — Program wsparcia na rzecz rozwoju w Mauretanii — Umowa o dzieło zawarta z Mauretanią w ramach realizacji tego programu — Cofnięcie zaskarżonych not obciążeniowych — Umorzenie postępowania)	28
2017/C 256/35	Sprawa T-295/17: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Danpower Baltic/Komisja	29
2017/C 256/36	Sprawa T-298/17: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2017 r. – Iordachescu i in./Parlament i in.	30
2017/C 256/37	Sprawa T-320/17: Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2017 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaïki Dynamiki/EFI	31
2017/C 256/38	Sprawa T-337/17: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Air France-KLM/Komisja	32
2017/C 256/39	Sprawa T-371/17: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2017 r. – Qualcomm and Qualcomm Europe/Komisja	34
2017/C 256/40	Sprawa T-372/17: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2017 r. – Louis Vuitton Malletier/EUIPO – Bee Fee Group (LV POWER ENERGY DRINK)	36
2017/C 256/41	Sprawa T-373/17: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2017 r. – Louis Vuitton Malletier/EUIPO – Fulia Trading (LV BET ZAKŁADY BUKMACHERSKIE)	37
2017/C 256/42	Sprawa T-374/17: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2017 r. – Cuervo y Sobrinos 1882/EUIPO – A. Salgado Nespereira (Cuervo y Sobrinos LA HABANA 1882)	37
2017/C 256/43	Sprawa T-375/17: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2017 r. – Fenyves/EUIPO (Blue)	38

2017/C 256/44	Sprawa T-378/17: Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2017 r. – La Zaragozana/EUIPO – Heineken Italia (CERVISIA)	39
2017/C 256/45	Sprawa T-379/17: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2017 r. – Tengermann Warenhandelsgesellschaft/EUIPO – C & C IP (T)	39
2017/C 256/46	Sprawa T-386/17: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2017 r. – Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik/EUIPO (Лидер)	40
2017/C 256/47	Sprawa T-387/17: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2017 r. – Triggerball/EUIPO (Kształt przedmiotu podobnego do kuli z kantami)	40
2017/C 256/48	Sprawa T-115/16: Postanowienie Sądu z dnia 13 czerwca 2017 r. – Sandvik Intellectual Property/EUIPO – Adveo Group International (ADVEON)	41
2017/C 256/49	Sprawa T-83/17: Postanowienie Sądu z dnia 14 czerwca 2017 r. – Heineken Romania/EUIPO – Lénárd (Csíki Sör)	41
2017/C 256/50	Sprawa T-158/17: Postanowienie Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Post Telecom/EIB	41
2017/C 256/51	Sprawa T-232/17: Postanowienie Sądu z dnia 12 czerwca 2017 r. – Eco Bat Technologies i.in./Komisja	42

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 256/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 249 z 31.7.2017.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Dz.U. C 202 z 26.6.2017.

Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 2 maja 2017 r. – Evonik Degussa GmbH/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-229/17)

(2017/C 256/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Evonik Degussa GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy „produkcja wodoru” w rozumieniu pkt 2 załącznika I do decyzji Komisji 2011/278/UE⁽¹⁾ ma miejsce tylko wtedy, gdy z dwóch atomów wodoru H wytwarza się w drodze syntezy chemicznej molekułę wodoru H₂, czy też pojęcie produkcji obejmuje również proces, w którym w przypadku zawierającej wodór mieszaniny gazów – bez syntezy – względna zawartość wodoru H₂ w mieszaninie jest zwiększana w ten sposób, że pozostałe składniki gazu są usuwane – bądź to w drodze fizycznej bądź to chemicznej, w celu – jak to sformułowano w pkt 2 załącznika I do decyzji – otrzymania „produktu wyrażonego jako produkcja sprzedawana (netto) i do 100 % czystości przedmiotowej substancji”?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze w ten sposób, że pojęcie produkcji nie obejmuje zwiększenia względnej zawartości wodoru H₂ w mieszaninie gazów, należy zapytać następnie

Czy sformułowanie „elementy procesu bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją gazu syntezowego i rozdzielaniem wodoru i tlenku węgla” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono wyłącznie razem oba rzeczony elementy („i”) granic systemowych wskaźników emisyjności produktu dla wodoru opisanych w pkt 2 załącznika do decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. (2011/278/UE), czy też element procesu „rozdzielania wodoru i tlenku węgla” może również występować oddzielnie sam w sobie jako jedyny element procesu w granicach systemowych?

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie w ten sposób, że element procesu „rozdzielania wodoru i tlenku węgla” może występować również oddzielnie sam w sobie jako jedyny element procesu w granicach systemowych, należy zapytać następnie:

Czy element procesu „rozdzielania wodoru i tlenku węgla” występuje tylko wtedy, gdy rozdzielane są wodór H₂ i tlenek węgla CO, czy też element procesu „rozdzielania wodoru i tlenku węgla” występuje również wtedy, gdy wodór jest rozdzielany nie tylko z tlenkiem węgla, lecz dodatkowo również z innymi substancjami – na przykład dwutlenkiem węgla CO₂ lub C_nH_n?

- 4) W wypadku gdy skarżącej należy sądownie przyznać prawo do dodatkowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji, powstaje pytanie, czy pkt 3 sentencji wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 28 kwietnia 2014 r., C-191/14, należy interpretować w ten sposób
- a) że międzysektorowy współczynnik korygujący określony w art. 4 i załączniku II do decyzji 2013/448/UE ma zastosowanie w pierwotnej wersji do przydziałów na lata 2013–2020 ustalonych przez właściwy organ państwa członkowskiego przed dniem 1 marca 2017 r., oraz
 - b) że międzysektorowy współczynnik korygujący określony w art. 4 i załączniku II do decyzji 2013/448/UE podlega zastosowaniu w pierwotnej wersji do dodatkowych przydziałów na lata 2013–2017 przyznanych sądownie po dniu 1 marca 2017 r., oraz
 - c) że międzysektorowy współczynnik korygujący określony w art. 4 i załączniku II do decyzji 2013/448/UE ma zastosowanie w pierwotnej wersji decyzji 2017/126/UE do dodatkowych przydziałów na lata 2018–2020 przyznanych sądownie po dniu 1 marca 2017 r.?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi
Bírótság (Węgry) w dniu 4 maja 2017 r. – VE/WD**

(Sprawa C-232/17)

(2017/C 256/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budai Központi Kerületi Bírótság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VE

Strona pozwana: WD

Pytania prejudycjalne

1. W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13 ⁽¹⁾, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe w sytuacji gdy konsument może zapoznać się z wysokością jakiegoś istotnego składnika treści umowy kredytu (przedmiotem umowy, czyli kwotą kredytu, wysokością rat i odsetkami od tej transakcji) dopiero po zawarciu umowy (nie dlatego, że jest to obiektywnie niezbędne, tylko na mocy stanowiącego tak zapisu, zawartego przez będącą przedsiębiorcą stroną umowy w ogólnych warunkach umowy, który to zapis nie był indywidualnie negocjowany) w drodze jednostronnego oświadczenia woli (choć wskazuje się, że stanowi ono część umowy) dokonanego przez stronę umowy będącą przedsiębiorcą, które to oświadczenie woli jest prawnie wiążące dla konsumenta?
2. W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe w sytuacji gdy w umowie kredytu podaje się jakiś istotny składnik treści umowy (przedmiot umowy, czyli kwotę kredytu, wysokość rat i odsetki od tej transakcji) jedynie wraz ze zwrotem „co celów informacyjnych”, bez objaśnienia, czy fragment podany do celów informacyjnych jest prawnie wiążący, lub czy na jego podstawie mogą powstać prawa i obowiązki?

3. W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe w sytuacji gdy umowa kredytu definiuje jakiś istotny składnik treści umowy przy użyciu nieprawidłowej terminologii, w szczególności jeżeli w umowie kredytu opartej na walucie obcej (w której środki udostępniane na podstawie umowy kredytu są ustalane i zarejestrowane w walucie obcej —zwanej dalej „walutą kredytu” — a obowiązek spłaty tego kredytu spełnia się w walucie krajowej —zwanej dalej „walutą spłaty”—)

(1) podaje się jako kwotę kredytu

— kwotę linii kredytowej, wyrażoną w walucie kredytu; lub

— maksymalny limit kwoty kredytu, określony w walucie kredytu; lub

— wysokość finansowania, o które wnioskuje konsument, określoną w walucie spłaty; lub

— limit wypłaty, określony w walucie spłaty?

(2) jako wysokość rat podaje się maksymalny przewidywalny limit wysokości rat spłaty, wyrażony w walucie kredytu i/ lub w walucie spłaty?

4. W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe w sytuacji gdy w umowie kredytu opartej na walucie obcej (nie dlatego, że jest to obiektywnie niezbędne, tylko na mocy stanowiącego tak zapisu, zawartego przez będącą przedsiębiorcą stroną umowy w ogólnych warunkach umowy, który to zapis nie był indywidualnie negocjowany) przedmiot umowy, czyli kwota kredytu i wysokość rat

(1) są ustalane w walucie kredytu jako konkretna wielkość (która polega wyłącznie na szeregu znaków złożonego z cyfr od 0 do 9), a w walucie spłaty najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

(2) są ustalane w walucie spłaty jako konkretna wielkość, a w walucie kredytu najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

(3) są ustalane, zarówno w walucie kredytu jak i w walucie spłaty najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

(4) nie są ustalane w ogóle w walucie kredytu, a w walucie spłaty są ustalane najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

(5) nie są ustalane w ogóle w walucie spłaty, a w walucie kredytu są ustalane najwyżej za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej?

4.1. W świetle pytania 4.(5) powyżej, w przypadku gdyby ustalenie konkretnej wielkości i zawarcie jej w umowie kredytu w chwili zawarcia umowy nie było niezbędne, czy nadal zagwarantowana jest możliwość jednoznacznego obliczenia kwoty kredytu w chwili zawarcia umowy, gdy (nie dlatego, że jest to obiektywnie niezbędne, tylko na mocy stanowiącego tak zapisu, zawartego przez będącą przedsiębiorcą stroną umowy w ogólnych warunkach umowy, który to zapis nie był indywidualnie negocjowany)

(1) umowa kredytu nie zawiera konkretnej kwoty kredytu w żadnej walucie;

(2) umowa kredytu zawiera konkretną wysokość finansowania, o które wnioskuje konsument, lub konkretny limit wypłaty, wyrażone w walucie spłaty;

(3) umowa kredytu nie zawiera kwoty kredytu za pomocą jednoznacznej metody obliczeniowej w walucie spłaty, a także

- (4) w odniesieniu do jednoznacznego obliczenia kwoty kredytu w walucie kredytu, składnik obliczenia wskazany w umowie kredytu nie jest precyzyjny, tylko chodzi o zwykły maksymalny limit (konkretne finansowanie, o które wnioskował konsument, lub konkretny limit wypłaty, wyrażone w walucie spłaty)?
- 4.2.
- 4.2.1. W przypadku gdyby ustalenie konkretnych wielkości i zawarcie ich w umowie kredytu w chwili jej zawarcia nie było niezbędne, w odniesieniu do jednoznacznego obliczenia:
- (1) czy istnieje wymóg prawny, żeby w umowie kredytu ustalono wielkość przedmiotu umowy, czyli kwoty kredytu i wysokości rat spłaty (w przypadku produktów o zmiennej stopie oprocentowania – wysokości rat dla pierwszego okresu odsetkowego), za pomocą metody pozwalającej na jednoznaczne obliczenie w chwili zawarcia umowy; czy też
- (2) wystarczy, by w chwili zawarcia umowy kredytu zawierała ona dające się obiektywnie zidentyfikować parametry pozwalające obliczyć te dane (przedmiot umowy i wysokość rat) dla przyszłej daty (czyli że w umowie kredytu —w chwili jej zawarcia— ustala się tylko parametry, które pozwolą na jednoznaczne obliczenie w przyszłości)?
- 4.2.2. W przypadku gdyby wystarczyło, by wielkość przedmiotu umowy, czyli kwoty kredytu i wysokości rat (w przypadku produktów o zmiennej stopie oprocentowania – wysokości rat dla pierwszego okresu odsetkowego), można było obliczyć w walucie kredytu w przyszłej chwili, to czy ta przyszła chwila (która logicznie rzecz biorąc będzie się pokrywać z chwilą ustalenia kwoty udostępnianych na podstawie umowy środków w walucie kredytu) powinna być obiektywnie ustalona w umowie kredytu w chwili jej zawarcia, czy też ustalenie tej przyszłej chwili może stanowić uprawnienie zależące od wyłącznego uznania strony umowy będącej przedsiębiorcą?
- 4.3. Czy w przypadku produktów o okresowo zmiennej stopie oprocentowania należy uznać, że ustanowienie w odniesieniu do wysokości rat (i włączenie do umowy kredytu w chwili jej zawarcia) konkretnych kwot i/lub jednoznacznej metody obliczeniowej w walucie kredytu i/lub w walucie spłaty dla pierwszego okresu odsetkowego w ramach czasu trwania umowy jest wystarczające, a więc nie ma nieuczciwego charakteru, czy też istnieje prawny wymóg ustalenia (i włączenia do umowy kredytu w chwili jej zawarcia) jednoznacznej metody obliczeniowej w walucie kredytu i/lub w walucie spłaty dla wszystkich okresów odsetkowych w czasie trwania umowy?
- 4.4. Czy jednoznaczne obliczenie można zagwarantować w niemający nieuczciwego charakteru sposób jedynie w drodze zastosowania właściwego wzoru matematycznego, czy może istnieć inny sposób?
- 4.4.1. W przypadku gdyby zagwarantowanie jednoznacznego obliczenia w drodze zastosowania właściwego wzoru matematycznego nie było niezbędne, czy można zastosować wystarczająco precyzyjny opis słowny?
- 4.4.2. W przypadku gdyby zagwarantowanie jednoznacznego obliczenia w drodze zastosowania właściwego wzoru matematycznego nie było niezbędne, czy można użyć nawet języka technicznego (na przykład wyrażeń annuita lub amortyzacja liniowa), bez żadnych dalszych wyjaśnień?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 10 maja 2017 r. – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP/António da Silva Rodrigues

(Sprawa C-243/17)

(2017/C 256/04)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP

Strona pozwana: António da Silva Rodrigues

Pytania prejudycjalne

- 1) Od którego dnia oblicza się czteroletni okres przedawnienia przewidziany w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2988/95 ⁽¹⁾ w wypadku naruszeń jednorazowych (nieciągłych lub niepowtarzających się)?
- 2) Czy w wypadku naruszenia nieciągłego lub niepowtarzającego się zastosowanie ma uregulowanie zgodnie z którym „w przypadku programów wieloletnich okres przedawnienia w każdym przypadku biegnie do momentu ostatecznego zakończenia programu”?
- 3) Czy zastosowanie ma również zasada przewidziana w art. 3 zgodnie z którą „upływ terminu przedawnienia następuje najpóźniej w dniu, w którym mija okres odpowiadający podwójnemu terminowi okresu przedawnienia, jeśli do tego czasu właściwy organ władzy nie wymierzył kary” w wypadku programu wieloletniego czyli że również wskazany w tym przepisie okres ulega przedłużeniu do dnia zakończenia wieloletniego programu?
- 4) Czy wyrażenie „w przypadku programów wieloletnich okres przedawnienia w każdym przypadku biegnie do momentu ostatecznego zakończenia programu” oznacza że:
 - a) do przedawnienia nigdy nie dochodzi przed ostatecznym zakończeniem wieloletniego programu?
 - b) bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu przez czas trwania programu czyli do jego ostatecznego zakończenia po czym jego bieg rozpoczyna się od owego momentu?
 - c) termin przedawnienia nadal biegnie i w konsekwencji, mimo że chodzi o wieloletni program przedawnienie może nastąpić przed ostatecznym zakończeniem programu jeśli w międzyczasie upłynął dany termin?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Cádiz (Hiszpania) w dniu 12 maja 2017 r. – Moisés Vadillo González/Alestis Aerospace S.L.

(Sprawa C-252/17)

(2017/C 256/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social de Cádiz

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Moisés Vadillo González

Strona pozwana: Alestis Aerospace, S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzeczna z dyrektywą 2010/18/UE⁽¹⁾ jest taka wykładnia art. 37 ust. 4 E.T. [kodeksu pracy] (zgoda na przerwę w świadczeniu pracy w wymiarze jednej godziny dziennie do czasu, kiedy dziecko ukończy dziewięć miesięcy), zgodnie z którą, niezależnie od płci każdego z rodziców, uprawnienie to nie powinno przysługiwać temu, kto składa wniosek pozostając w zatrudnieniu, jeżeli drugie z rodziców jest bezrobotne?
- 2) Czy treść art. 3 dyrektywy 2006/54/WE⁽²⁾ mającego na celu zapewnienie pełnej równości mężczyzn i kobiet w życiu zawodowym stoi na przeszkodzie takiej wykładni art. 37 ust. 4 E.T., zgodnie z którą, jeżeli pracownik będący mężczyzną jest zatrudniony, nie jest on uprawniony do tej przerwy w przypadku, kiedy jego żona pozostaje bezrobotna?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC oraz uchylająca dyrektywę 96/34/WE (Dz. U. 2010, L 68, s. 13)

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana) (Dz. U. 2006, L 204, s. 23)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam
(Niderlandy) w dniu 15 maja 2017 r. – Sandd BV/Autoriteit Consument en Markt**

(Sprawa C-256/17)

(2017/C 256/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Rotterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sandd BV

Strona pozwana: Autoriteit Consument en Markt

Przy udziale: Post NL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE⁽²⁾ z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającą dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych (dyrektywy pocztowej) należy interpretować w taki sposób, że można na jego podstawie wyciągnąć wniosek, iż krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze winny przewidywać, że operator(-rzy) świadczący usługę powszechną prowadzi(-dzą) odrębne rachunki w swoich wewnętrznych systemach rachunkowości, tak aby wyraźnie odróżnić każdą usługę i produkt, które wchodzą w zakres usługi powszechnej, od tych, które nie wchodzą w ten zakres, czy też na podstawie tego przepisu można jedynie wyciągnąć wniosek, że w ramach takiego systemu rachunkowości należy być w stanie wyodrębnić, z jednej strony, usługi i produkty składające się na usługę powszechną, i, z drugiej strony, usługi i produkty, które się na nią nie składają?
- 2) Czy art. 12 zdanie pierwsze i tiret drugie dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającą dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych (dyrektywy pocztowej) należy interpretować w taki sposób, że cenę każdej poszczegółnej usługi składającej się na usługę powszechną należy ustalać w taki sposób, by odzwierciedlała ona koszty?

- 3) Czy określony w art. 12 zdanie pierwsze i tiret drugie dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającą dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych wymóg, zgodnie z którym ceny muszą być ustalane w taki sposób, aby odzwierciedlały one koszty i stanowiły zachętę do efektywnego świadczenia usług powszechnych, pozostaje w sprzeczności z ustaleniem na czas nieokreślony stałej stopy rentowności, za pomocą której zwiększane są koszty powszechnej usługi pocztowej w odniesieniu do cennika?

⁽¹⁾ Dz.U. L 15, s. 14

⁽²⁾ Dz.U. L 52, s. 3

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 16 maja 2017 r. – Zoltán Rózsavölgyi i Zoltánné Rózsavölgyi/Unicredit Leasing Hungary Zrt. i Unicredit Leasing Immo Truck Zrt.

(Sprawa C-259/17)

(2017/C 256/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budai Központi Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Zoltán Rózsavölgyi i Zoltánné Rózsavölgyi

Strona pozwana: Unicredit Leasing Hungary Zrt. i Unicredit Leasing Immo Truck Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy – mając na uwadze w szczególności, że wówczas, gdy definicja głównego przedmiotu umowy ma charakter nieuczciwy, skutkuje to nieważnością umowy w całości (a nie w części) – stwierdzenie nieważności postanowienia definiującego główny przedmiot umowy kredytu ze względu na nieuczciwość (w związku z czym postanowienie to nie wywołuje zobowiązań dla konsumenta) może prowadzić (np. w drodze wykonania orzeczenia sądu, szczególnego skutku prawnego przewidzianego w przepisie prawa krajowego, przepisu prawnego lub orzeczenia sądowego ujednolicającego doktrynę) do zmiany kwalifikacji prawnej umowy w zakresie faktycznym lub jej skutków, w związku z czym umowa kredytu oparta na walucie obcej (w której środki udostępniane na podstawie umowy kredytu są ustalane i zarejestrowane w walucie obcej – zwanej dalej „walutą kredytu” – a obowiązek spłaty tego kredytu spełnia się w walucie krajowej – zwanej dalej „walutą spłaty” –) zostanie uznana za umowę pożyczki w forintach?

1.1 Jeżeli stwierdzenie nieważności wynikające z nieuczciwości postanowienia definiującego główny przedmiot umowy kredytu może prowadzić do zmiany kwalifikacji prawnej umowy w zakresie faktycznym lub jej skutków, czy owa zmiana kwalifikacji prawnej może skutkować (np. w drodze wykonania orzeczenia sądu, szczególnego skutku prawnego przewidzianego w przepisie prawa krajowego, przepisu prawnego lub orzeczenia sądowego ujednolicającego doktrynę) tym, że określone, finansowo istotne parametry stosunku prawnego zmienią się nawet na niekorzyść konsumenta (np. zastosowanie z mocą wsteczną podstawowej stawki odsetek banku centralnego lub rynkowych stawek odsetek dla kredytów w forintach zamiast niższej stawki odsetek określonej w umowie)?

- 2) Czy skutki prawne nieuczciwości mają charakter absolutny i stanowią kwestię czysto prawną, czy też przy ocenie owych skutków prawnych można przypisać znaczenie następującym okolicznościom:

(1) praktyce umownej w zakresie innego rodzaju umów różniących się od rodzaju umów dotkniętych nieuczciwością;

(2) domniemanej słabości określonych podmiotów, których to bezpośrednio dotyczy pod względem gospodarczym (np. w przypadku kredytów opartych na walucie obcej grupa dłużników dewizowych i system bankowy); lub

- (3) interesowi określonych osób lub grup trzecich, których nie dotyczy to bezpośrednio pod względem gospodarczym, np. okoliczności, że wskutek nieważności osoby należące do grupy dłużników dewizowych mogą w większości, przy uwzględnieniu rozliczenia rachunków, znaleźć się ostatecznie w lepszej sytuacji, niż osoby należące do grupy dłużników forintowych?
- 3) Czy dla celów art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2, art. 5, art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ (a więc dla celów oceny nieuczciwego charakteru i jego skutków prawnych) postanowienie, na mocy którego ryzyko kursu walut zostaje przeniesione na konsumenta (czyli klauzula lub zespół klauzul umowy regulujących ryzyko kursu walut) może zostać zakwalifikowane jako zespół postanowień?
- 4) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG (zgodnie z którym nieuczciwe warunki nie są wiążące dla konsumenta) należy interpretować w ten sposób, że określone postanowienie (nie jego konkretna część, ale całość rozpatrywanego postanowienia) może mieć nieuczciwy charakter w całości, czy też może mieć jednocześnie w części charakter nieuczciwy i w części nie mieć charakteru nieuczciwego, w związku z czym miałyby częściowe zastosowanie, a więc mogłyby w pewnym stopniu wynikać z niego (np. wedle oceny sądu w konkretnym przypadku) zobowiązania konsumenta (w obydwu przypadkach pozostaje ono zatem w zakresie swych skutków jedynie częściowo nieuczciwe), np. w drodze wykonania orzeczenia sądu, szczególnego skutku prawnego przewidzianego w przepisie prawa krajowego, przepisu prawnego lub orzeczenia sądowego ujednolicającego doktrynę?
- 4.1 Jeżeli art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że określone postanowienie może mieć nieuczciwy charakter w całości lub może mieć jednocześnie w części charakter nieuczciwy i w części nie mieć charakteru nieuczciwego, w związku z czym miałyby częściowe zastosowanie, a więc mogłyby w pewnym stopniu wynikać z niego zobowiązania konsumenta (w obydwu przypadkach pozostaje ono zatem w zakresie swych skutków jedynie częściowo nieuczciwe), czy stwierdzenie nieważności całej umowy kredytu ze względu na nieuczciwy charakter rozpatrywanego postanowienia, definiującego główny przedmiot umowy, może prowadzić, przy uwzględnieniu rozliczenia rachunków, do tego, że konsument znajdzie się ostatecznie w gorszej sytuacji, a przedsiębiorca w sytuacji lepszej, niż w przypadku, w którym z tego samego względu umowa kredytu została uznana za nieuczciwą w części (w związku z czym pozostałe postanowienia umowy w dalszym ciągu wiązałyby strony z niezmienną treścią)?
- 5)
- 5.1 Czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe, a więc że jest jasne i zrozumiałe, postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem kursu walut, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego w sposób konieczny ogólny w ustawie, gdy owo postanowienie nie wskazuje w sposób wyraźny, że kwota rat zwrotu podlegająca zapłacie zgodnie z umową kredytu może przewyższyć kwotę dochodów konsumenta stwierdzonych w ramach rozpatrzenia zdolności płatniczej przez stronę będącą przedsiębiorcą, biorąc również pod uwagę, że właściwe przepisy krajowe przewidują szczególne wskazanie ryzyka na piśmie, a nie tylko zwykłe oświadczenie co do istnienia ryzyka i jego przypisanie, w sytuacji, gdy ponadto Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, że strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, lecz ponadto, konsument powinien móc również oszacować potencjalnie istotne dla niego konsekwencje ekonomiczne wynikające z ryzyka kursu walut, którym został obciążony, a w rezultacie także całkowity koszt kredytu?
- 5.2 Czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe, a więc że jest jasne i zrozumiałe, postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem kursu walut, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego w sposób konieczny ogólny w ustawie, gdy owo postanowienie nie wskazuje w sposób wyraźny, że pozostała w każdej chwili do zapłaty kwota kapitału zgodnie z umową kredytu może przewyższyć wartość majątku dłużnika stwierdzonego w ramach rozpatrzenia zdolności płatniczej przez stronę będącą przedsiębiorcą, biorąc również pod uwagę, że właściwe przepisy krajowe przewidują szczególne wskazanie ryzyka na piśmie, a nie tylko zwykłe oświadczenie co do istnienia ryzyka i jego przypisanie, w sytuacji, gdy ponadto Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, że strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, lecz ponadto, konsument powinien móc również oszacować potencjalnie istotne dla niego konsekwencje ekonomiczne wynikające z ryzyka kursu walut, którym został obciążony, a w rezultacie także całkowity koszt kredytu?

- 5.3 Czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe, a więc że jest jasne i zrozumiałe, postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem kursu walut, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego w sposób koniecznie ogólny w ustawie, gdy owo postanowienie nie wskazuje w sposób wyraźny, że 1) zmiany kursu walut nie podlegają ograniczeniom maksymalnym; 2) możliwość zmiany kursu walut jest realna, a więc może mieć miejsce w czasie całego okresu umowy kredytu; 3) z tego względu kwota rat podlegających zwrotowi może zwiększać się w sposób nieograniczony; 4) jako skutek zmian kursu walut nie tylko kwota rat podlegających zwrotowi, ale również kwota pozostającego do zapłaty kapitału może zwiększyć się w sposób nieograniczony; 5) rozmiar możliwych strat jest nieograniczony; 6) skutki koniecznych środków prewencyjnych są ograniczone i wymagają stałego nadzoru; 7) strona będąca przedsiębiorcą nie może zapewnić tego nadzoru; biorąc również pod uwagę, że właściwe przepisy krajowe przewidują szczegółowe wskazanie ryzyka na piśmie, a nie tylko zwykłe oświadczenie co do istnienia ryzyka i jego przypisanie, w sytuacji, gdy ponadto Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, że strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, lecz ponadto, konsument powinien móc również oszacować potencjalnie istotne dla niego konsekwencje ekonomiczne wynikające z ryzyka kursu walut, którym został obciążony, a w rezultacie także całkowity koszt kredytu?
- 5.4 Biorąc w szczególności pod uwagę, że jest możliwe lub nawet miało miejsce przyjęcie w ramach orzecznictwa lub przepisów krajowych wniosku, że w przypadku kredytów opartych na walucie obcej konsument zadłuża się w walucie obcej ze względu na to, że stawka odsetek mająca zastosowanie w rozpatrywanym czasie była korzystniejsza od kredytów w forintach, natomiast sam ponosi on skutki zmian kursu walut; że jest również możliwe lub nawet miało miejsce przyjęcie w ramach orzecznictwa lub przepisów krajowych wniosku, że przeniesienie zobowiązań umownych na jedną ze stron po zawarciu umowy kredytu – nieprzewidywalne *a priori* – nie może być oceniane wedle kryteriów charakteru nieuczciwego, jako że podstawy nieważności powinny istnieć w chwili zawarcia umowy; biorąc również pod uwagę, że właściwe przepisy krajowe przewidują szczegółowe wskazanie ryzyka na piśmie, a nie tylko zwykłe oświadczenie co do istnienia ryzyka i jego przypisanie, w sytuacji, gdy ponadto Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, że strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, lecz ponadto, konsument powinien móc również oszacować ryzyko, czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe, a więc że jest jasne i zrozumiałe, postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem kursu walut, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego w sposób koniecznie ogólny w ustawie, gdy owo postanowienie nie wskazuje w sposób wyraźny przewidywanego kierunku zmian kursu walut w czasie obowiązywania umowy (przynajmniej w jej okresie początkowym), ani ich wartości minimalnych lub maksymalnych (np. na podstawie metody obliczania kursu walut forward lub na zasadzie parytetu odsetek – wedle którego w dziedzinie kredytów opartych na walucie obcej możliwe jest dokonanie prognozy z wysokim stopniem pewności, że korzyść w zakresie odsetek, a mianowicie okoliczność, że stawka LIBOR [London Interbank Offered Rate] lub EURIBOR [Euro Interbank Offered Rate] będzie niższa od stawki BUBOR [Budapest Interbank Offered Rate] oznacza, że konsument poniesie stratę w zakresie kursu walut, a więc kurs waluty spełnienia zobowiązania pogorszy się względem kursu waluty kredytu)?
- 5.5 Czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe, a więc że jest jasne i zrozumiałe, postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem kursu walut, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego w sposób koniecznie ogólny w ustawie, gdy owo postanowienie nie wskazuje w sposób wyraźny i dokładny (np. poprzez wyliczenie w formie ciągu danych lub grafiki rozwoju w przeszłości stosunku pomiędzy kursami waluty spełnienia i waluty kredytu w okresie o długości przynajmniej równej okresowi zobowiązania konsumenta) realnego ryzyka dłużnika wynikającego przewidywalnie z przypisania ryzyka kursu walut konsumentowi, biorąc również pod uwagę, że właściwe przepisy krajowe przewidują szczegółowe wskazanie ryzyka na piśmie, a nie tylko zwykłe oświadczenie co do istnienia ryzyka i jego przypisanie, w sytuacji, gdy ponadto Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, że strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, lecz ponadto, konsument powinien móc również oszacować potencjalnie istotne dla niego konsekwencje ekonomiczne wynikające z ryzyka kursu walut, którym został obciążony, a w rezultacie także całkowity koszt kredytu?

- 5.6 Biorąc w szczególności pod uwagę, że jest możliwe lub nawet miało miejsce przyjęcie w ramach orzecznictwa lub przepisów krajowych wniosku, że w przypadku kredytów opartych na walucie obcej konsument zadłuża się w walucie obcej ze względu na to, że stawka odsetek mająca zastosowanie w rozpatrywanym czasie była korzystniejsza od kredytów w forintach, natomiast sam ponosi on skutki zmian kursu walut; biorąc również pod uwagę, że właściwe przepisy krajowe przewidują szczegółowe wskazanie ryzyka na piśmie, a nie tylko zwykłe oświadczenie co do istnienia ryzyka i jego przypisanie, w sytuacji, gdy ponadto Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, że strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, lecz ponadto, konsument powinien móc również oszacować ryzyko, czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe, a więc że jest jasne i zrozumiałe, postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem kursu walut, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego w sposób konieczny ogólny w ustawie, gdy owo postanowienie nie wskazuje w sposób wyraźny i dokładny (np. w formie wyraźnego wyciszenia w oparciu o ciąg danych z przeszłości w okresie o długości przynajmniej równej okresowi zobowiązania konsumenta) kwoty przewidywalnych zysków z odsetek przy zastosowaniu BUBOR w przypadku kredytów w forintach oraz LIBOR lub EURIBOR w przypadku kredytów opartych na walutach obcych?
- 6) Przy ocenie braku nieuczciwego charakteru postanowienia umownego, które obciąża konsumenta ryzykiem kursu walut, sformułowanego (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowanego indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego w sposób konieczny ogólny w ustawie, jak należy podzielić ciężar dowodu między konsumenta i stronę umowy będącą przedsiębiorcą dla celów stwierdzenia, czy konsument miał realną możliwość zapoznania się przed zawarciem umowy kredytu ze spornym postanowieniem wiążącym go w sposób nieodwołalny [art. 3 ust. 3 dyrektywy 93/13/EWG i pkt 1 lit. i) załącznika do tej dyrektywy]?
- 7) Czy należy uznać, że dla celów umów kredytu opartych na walutach obcych – a więc w odniesieniu do transakcji związanych z usługami, których cena jest uzależniona od wahań kursu walut na rynku finansowym – instytucje kredytowe, które zawierają umowy z konsumentem przy użyciu własnego kursu walut są przedsiębiorcami, którzy nie kontrolują rozwoju ceny [pkt 2 lit. c) załącznika do dyrektywy 93/13/EWG]?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Županijski sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 18 maja 2017 r. – Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta/AY

(Sprawa C-268/17)

(2017/C 256/08)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Županijski sud u Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta

Strona pozwana: AY

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 pkt 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że brak podjęcia ścigania za naruszenie będące przedmiotem europejskiego nakazu aresztowania lub jego wstrzymanie odnosi się jedynie do naruszenia, którego dotyczy europejski nakaz aresztowania lub przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że odmowa podjęcia ścigania lub odstąpienie od niego musi dotyczyć również osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania występującej w charakterze podejrzanego/oskarżonego w ramach tego ścigania?

- 2) Czy państwo członkowskie może odmówić na podstawie art. 4 pkt 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW wykonania wydanego europejskiego nakazu aresztowania w sytuacji gdy organ sądowy innego państwa członkowskiego postanawia nie podejmować ścigania za naruszenie będące przedmiotem europejskiego nakazu aresztowania lub wstrzymać je, w sytuacji gdy w ramach tego ścigania osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania miała status świadka a nie podejrzanego/oskarżonego?
- 3) Czy postanowienie o zakończeniu śledztwa, w którego ramach osoba, której dotyczył europejski nakaz aresztowania nie miała statusu podejrzanego, lecz została przesłuchana w charakterze świadka, stanowi dla innych państw członkowskich powód do niepodejmowania czynności w zakresie wydanego europejskiego nakazu aresztowania, zgodnie z art. 3 pkt 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW?
- 4) Jaki jest związek pomiędzy obligatoryjną przyczyną odmowy wydania przewidzianą w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej w wypadku gdy „wykonujący nakaz organ sądowy zostaje poinformowany, że w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek, zapadło w związku z popełnieniem tych samych czynów prawomocne orzeczenie w państwie członkowskim” i fakultatywną przyczyną odmowy wydania przewidzianą w art. 4 pkt 3 decyzji ramowej w sytuacji gdy „w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek w odniesieniu do tych samych czynów, zapadło prawomocne orzeczenie, co chroni ją przed dalszym postępowaniem sądowym”?
- 5) Czy art. 1 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że państwo wykonujące ma obowiązek wydać decyzję dotyczącą każdego przekazanego mu europejskiego nakazu aresztowania również w sytuacji gdy postanowiono już w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania wydanego wcześniej przez organ sądowy w stosunku do tej samej osoby w ramach tego samego postępowania karnego a nowy europejski nakaz aresztowania zostaje wydany z powodu zmiany okoliczności w państwie jego wydania (postanowienie odsyłające – wszczęcie postępowania karnego, bardziej rygorystyczne kryterium w dziedzinie poszlak popełnienia naruszenia, nowy właściwy organ sądowy/sąd)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 19 maja 2017 r. – Fédération des fabricants de cigares i in./Premier ministre; Ministre des
Affaires sociales et de la Santé**

(Sprawa C-288/17)

(2017/C 256/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération des fabricants de cigares; Coprova; E-Labo France; Smakq développement; Société nationale d'exploitation industrielle des tabacs et allumettes (SEITA); British American Tobacco France

Druga strona postępowania: Premier ministre; Ministre des Affaires sociales et de la Santé

Interwenient: Société J. Cortès France; Scandinavian Tobacco Group France; Villiger France

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 13 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakazują one używania na opakowaniach jednostkowych, opakowaniach zbiorczych oraz na wyrobach tytoniowych jakichkolwiek znaków towarowych – niezależnie od ich rozpoznawalności – odwołujących się do pewnych cech?
- 2) W zależności od sposobu interpretacji art. 13 ust. 1 i 3 dyrektywy, czy przepisy te, w zakresie w jakim mają zastosowanie do nazw i znaków towarowych, są zgodne z prawem własności, wolnością wypowiedzi, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasadami proporcjonalności i pewności prawa?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, na jakich warunkach państwo członkowskie może bez naruszania prawa własności, wolności wypowiedzi i prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasady proporcjonalności skorzystać z przewidzianej w art. 24 ust. 2 dyrektywy możliwości zobowiązania producentów i importerów do stosowania neutralnych i jednolitych opakowań jednostkowych i opakowań zbiorczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1; sprostowanie: Dz.U. 2015, L 150, s. 24).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 22 maja 2017 r. – MEO –
Serviços de Comunicações e Multimédia, S.A./Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-295/17)

(2017/C 256/10)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MEO – Serviços de Comunicações e Multimédia, S.A.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 lit. c), art. 64 ust. 1, art. 66 lit. a) i art. 73 dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że operator telekomunikacyjny (telewizji, Internetu, sieci ruchomej i sieci stacjonarnej) jest zobowiązany do zapłaty podatku od wartości dodanej za pobranie od klientów – w przypadku, w którym z przyczyn leżących po stronie klienta zostaje rozwiązana umowa przewidująca obowiązek związania umową na dany okres (okres lojalnościowy) przed końcem takiego okresu – z góry określonej kwoty odpowiadającej wartości raty podstawowej należnej od klienta zgodnie z umową, pomnożonej przez liczbę rat brakujących do czasu zakończenia okresu lojalnościowego, w okolicznościach, w których, gdy owa kwota jest wykazana w fakturze, i niezależnie od jej rzeczywistego pobrania, operator zaprzestał już świadczenia usług, w sytuacji gdy:
- a) wynikającym z umowy celem kwoty wykazanej w fakturze jest zniechęcenie klienta do niezachowania okresu lojalnościowego, do którego przestrzegania się zobowiązał i naprawienie szkód poniesionych przez operatora ze względu na niezachowanie okresu lojalnościowego – zasadniczo, za utracone korzyści, które osiągnąłby, gdyby umowa obowiązywała do końca okresu, za ustalenie niższych stawek, za udostępnienie urządzeń lub innych ofert bezpłatnie lub po obniżonej cenie, lub za koszty reklamy i pozyskania klientów –;
 - b) zawarcie umów, w których przewidziano okres lojalnościowy, wiąże się z wyższym wynagrodzeniem dla osób preferujących ich zawarcie, niż wynagrodzenie za zawarcie umów bez okresu lojalnościowego, gdy w jednym lub w drugim przypadku (to znaczy w umowach, w których przewidziano okres lojalnościowy lub umowach bez okresu lojalnościowego), wynagrodzenie jest obliczane na podstawie kwoty rat ustalonej w zawartych umowach;
 - c) kwota wykazana w fakturze może być zakwalifikowana w prawie krajowym jako warunek dotyczący kary umownej?
- 2) Czy ewentualny brak wystąpienia jednej lub kilku okoliczności wskazanych w szeregu liter tego samego pytania może zmienić odpowiedź na pytanie pierwsze?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen kasacionen syd (Bułgaria) w dniu 22 maja 2017 r. – Wiemer & Trachte GmbH (w upadłości)/Zhan Oved Tadzher

(Sprawa C-296/17)

(2017/C 256/11)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen kasacionen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wiemer & Trachte GmbH (w upadłości)

Strona pozwana: Zhan Oved Tadzher

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 ⁽¹⁾ z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że właściwość sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium wszczęto postępowanie upadłościowe, do orzekania w przedmiocie powództwa o stwierdzenie bezskuteczności czynności prawnej opartego na upadłości i skierowanego przeciwko stronie pozwanej, która ma siedzibę lub miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, jest wyłączna, czy też syndyk może wnieść powództwo o stwierdzenie bezskuteczności czynności prawnej przed sąd w państwie członkowskim, na którego terytorium ma siedzibę lub miejsce zamieszkania strona pozwana, w sytuacji określonej w art. 18 ust. 2 rozporządzenia, gdy powództwo o stwierdzenie bezskuteczności czynności prawnej syndyka oparto na rozporządzeniu majątkiem ruchomym dokonanym na terytorium tego innego państwa członkowskiego[?]
- 2) Czy przewidziane w art. 24 ust. 2 w związku z ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000 zwolnienie z odpowiedzialności ma zastosowanie przy wykonaniu świadczenia na rzecz dłużnika w jednym państwie członkowskim poprzez członka zarządu zarejestrowanego w tym państwie oddziału spółki będącej dłużnikiem, gdy w chwili wykonania świadczenia w innym państwie członkowskim w odniesieniu do dłużnika złożono wniosek o wszczęcie postępowania upadłościowego i wyznaczono tymczasowego syndyka, lecz nie wydano postanowienia dotyczącego wszczęcia postępowania upadłościowego[?]
- 3) Czy art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000 ma zastosowanie do wykonania zobowiązania do zapłaty kwoty pieniężnej na rzecz dłużnika, gdy pierwotne przekazanie tej kwoty od dłużnika do świadczeniodawcy uważa się za bezskuteczne zgodnie z prawem krajowym sądu upadłościowego, a bezskuteczność ta wynika z wszczęcia postępowania upadłościowego[?]
- 4) Czy wskazane w art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 1346/2000 domniemanie braku wiedzy ma zastosowanie, gdy określone w art. 21 ust. 2 zdanie drugie tego rozporządzenia podmioty nie podjęły niezbędnych środków, aby zapewnić obwieszczenie aktów sądu upadłościowego związanych z wyznaczeniem tymczasowego syndyka oraz rozstrzygnięciem, że dokonane przez spółkę rozporządzenia są skuteczne wyłącznie po zatwierdzeniu przez tymczasowego syndyka, w rejestrze państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się oddział dłużnika, gdy w państwie członkowskim siedziby oddziału przewidziano obowiązkowe obwieszczenie tych aktów, niezależnie od tego, że uznaje się je na mocy art. 25 w związku z art. 16 tego rozporządzenia[?]

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 160, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 23 maja 2017 r. – France Télévisions SA/Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

(Sprawa C-298/17)

(2017/C 256/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: France Télévisions SA

Strona pozwana: Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przedsiębiorstwo oferujące oglądanie programów telewizyjnych w bezpośredniej transmisji strumieniowej w Internecie należy, z tego tylko powodu, uważać za przedsiębiorstwo będące operatorem sieci łączności elektronicznej wykorzystywanej do rozpowszechniania audycji radiowych i telewizyjnych wśród ogółu obywateli w rozumieniu art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE z dnia 7 marca 2002 r.⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, czy państwo członkowskie może, bez naruszenia dyrektywy lub innych przepisów prawa Unii Europejskiej, wprowadzić obowiązek rozpowszechniania usług radiowych lub telewizyjnych, ciążyący zarówno na przedsiębiorstwach będących operatorami sieci łączności elektronicznej jak i na przedsiębiorstwach, które, nie będąc operatorami takich sieci, oferują oglądanie programów telewizyjnych w bezpośredniej transmisji strumieniowej w Internecie?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, czy państwa członkowskie mogą odstąpić od uzależnienia obowiązku rozpowszechniania, w odniesieniu do dystrybutorów usług niebędących operatorami sieci łączności elektronicznej, od spełnienia wszystkich warunków przewidzianych w art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE z dnia 7 marca 2002 r., podczas gdy warunki te muszą zgodnie z dyrektywą zostać spełnione w odniesieniu do operatorów sieci?
- 4) Czy państwo członkowskie, które wprowadziło obowiązek rozpowszechniania niektórych usług radiowych lub telewizyjnych w niektórych sieciach, może bez naruszenia dyrektywy wprowadzić w odniesieniu do tych usług obowiązek wyrażenia zgody na ich rozpowszechnianie w tych sieciach, w tym również na rozpowszechnianie za pośrednictwem strony internetowej, kiedy rozpatrywana usługa sama rozpowszechnia swoje programy w Internecie?
- 5) Czy przewidziany w art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE warunek, zgodnie z którym znaczna liczba odbiorców końcowych sieci podlegających obowiązkowi rozpowszechniania musi je wykorzystywać jako swój główny sposób odbierania audycji radiowych i telewizyjnych, należy, jeśli chodzi o rozpowszechnianie za pośrednictwem Internetu, oceniać z uwzględnieniem wszystkich użytkowników, którzy oglądają programy telewizyjne w bezpośredniej transmisji strumieniowej w sieci internetowej, czy jedynie biorąc pod uwagę użytkowników strony internetowej podlegającej obowiązkowi rozpowszechniania?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen
administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 29 maja 2017 r. – „Geocycle Bulgaria” EOOD/Direktor na
direkcija „Obzwałwane i danyczno-osiguritelna praktika” w mieście Wielkie Tyrnowo przy Centraľno
uprawlenie na Nacionaľnata agencija za prichodite**

(Sprawa C-314/17)

(2017/C 256/13)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Geocycle Bulgaria” EOOD

Strona przeciwna: Direktor na direkcija „Obzwałwane i danyczno-osiguritelna praktika” w mieście Wielkie Tyrnowo przy Centraľno upravlenie na Nacionaľnata agencija za prichodite

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodnie z przepisami dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej naruszone są zasady neutralności podatkowej oraz skuteczności ogólnego systemu VAT, gdy przy uwzględnieniu okoliczności faktycznych zaistniałych w postępowaniu głównym ta sama dostawa jest opodatkowana VAT – po raz pierwszy, w trybie ogólnym poprzez naliczenie podatku przez dostawcę w fakturze sprzedaży, a także po raz drugi, na mocy decyzji zapadłej w wyniku kontroli podatkowej poprzez mechanizm samonaliczenia przez odbiorcę (odwróconego obciążenia) – przy czym w praktyce nie przyznaje się prawa do odliczenia podatku, a także w sytuacji, gdy w krajowym prawodawstwie nie przewidziano możliwości, aby VAT naliczony w fakturze dostawcy został skorygowany po zakończeniu procedury kontroli?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 31 maja 2017 r. – postępowanie karne przeciwko Iwanowi Gawanozowowi

(Sprawa C-324/17)

(2017/C 256/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Strony w postępowaniu głównym

Iwan Gawanozow

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy i orzecznictwo krajowe, które nie dopuszczają kwestionowania materialnoprawnych podstaw orzeczenia sądu o wydaniu europejskiego nakazu dochodzeniowego dotyczącego przeprowadzenia przeszukania w nieruchomości mieszkalnej i gospodarczej, a także zajęcia określonych rzeczy, odpowiednio przesłuchania świadka, są zgodne z art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE⁽¹⁾ z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych – w sytuacji gdy takie kwestionowanie nie jest możliwe ani w drodze bezpośredniej skargi na orzeczenie sądu, ani w drodze odrębnego pozwu o zasądzenie odszkodowania[?]
- 2) Czy art. 14 ust. 2 dyrektywy [2014/41/UE] bezpośrednio uprawnia zainteresowaną osobę do zaskarżenia orzeczenia sądu o wydaniu europejskiego nakazu dochodzeniowego, niezależnie od braku takiej możliwości procesowej w prawie krajowym[?]
- 3) Czy zainteresowaną osobą w rozumieniu art. 14 ust. 4 [dyrektywy 2014/41/UE], w świetle art. 14 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 lit. a) w związku z art. 1 ust. 4 tej dyrektywy, jest osoba, przeciwko której podniesiono oskarżenie karne – gdy czynności związane z gromadzeniem dowodów są skierowane wobec osoby trzeciej[?]
- 4) Czy zainteresowaną osobą w rozumieniu art. 14 ust. 4 w związku z art. 14 ust. 2 dyrektywy [2014/41/UE] jest osoba, która zamieszkuje w – lub korzysta z – nieruchomości, w której zostaje przeprowadzone przeszukanie i zajęcie; odpowiednio osoba, która będzie przesłuchana w charakterze świadka[?]

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 130, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 2 czerwca 2017 r. – Starman Aktsiaselts/Tarbijakaitseamet

(Sprawa C-332/17)

(2017/C 256/15)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Starman Aktsiaselts

Strona pozwana: Tarbijakaitseamet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE ⁽¹⁾ z dnia 25 października 2011 r. należy interpretować w ten sposób, że dostawca może oferować numer linii telefonicznej, dla którego obowiązuje taryfa wyższa niż taryfa normalna, jeżeli dostawca ten oferuje konsumentom do kontaktowania się z nim w sprawie zawartej umowy oprócz linii telefonicznej w wyższej taryfie również w zrozumiały i łatwo dostępny sposób numer linii telefonicznej w taryfie normalnej?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy art. 21 dyrektywy 2011/83/UE sprzeciwia się temu, by konsument, który z własnej woli korzysta z numeru linii telefonicznej w wyższej taryfie w celu kontaktowania się w sprawie zawartej umowy, mimo że dostawca w zrozumiały i łatwo dostępny sposób udostępnił numer linii telefonicznej w taryfie normalnej, był zobowiązany do zapłaty wyższej taryfy za kontaktowanie się z tym dostawcą?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy ograniczenie przewidziane w art. 21 dyrektywy 2011/83 zobowiązuje dostawcę do tego, by wszędzie wraz z numerem skróconym podawał również numer linii stacjonarnej w taryfie normalnej oraz informacje o różnicach cenowych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Braga (Portugalia) w dniu 1 czerwca 2017 r. – Caixa Económica Montepio Geral/Carlos Samuel Pimenta Marinho i in.

(Sprawa C-333/17)

(2017/C 256/16)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Braga

Strony w postępowaniu głównym

Wierzycielka w postępowaniu egzekucyjnym: Caixa Económica Montepio Geral

Dłużnicy w postępowaniu egzekucyjnym: Carlos Samuel Pimenta Marinho, Maria de Lurdes Coelho Pimenta Marinho, Daniel Pimenta Marinho, Vera da Conceição Pimenta Marinho

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii – w mierze, w jakiej przyznaje obywatelom Unii prawo podstawowe do ochrony konsumenta, przewidziane w art. 38 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej], oraz prawo podstawowe do równości traktowania obywateli i przedsiębiorstw, przewidziane w art. 21 wspomnianej karty – stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu (jedynemu artykułowi dekretu z mocą ustawy nr 32765 z dnia 29 kwietnia 1943 r., który ustanawia wyjątek od ogólnej regulacji przewidzianej w art. 1143 kodeksu cywilnego) w zakresie, w jakim uregulowanie to przyznaje sektorowi bankowemu traktowanie odmienne od traktowania, któremu podlegają pozostali obywatele i przedsiębiorstwa, w odniesieniu do formy, w której musi być sporządzona umowa pożyczki, przewidując formę mniej sformalizowaną dla umów pożyczki zawieranych przez instytucje bankowe?

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 marca 2017 r. w sprawie T-117/15, Republika Estońska/Komisja Europejska, wniesione w dniu 5 czerwca 2017 r. przez Republikę Estońską

(Sprawa C-334/17 P)

(2017/C 256/17)

Język postępowania: estoński

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Łotewska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 24 marca 2017 r. w sprawie T-117/15 w zakresie, w jakim skarga Republiki Estońskiej z dnia 4 marca 2015 r. została odrzucona jako niedopuszczalna.
- Odesłanie sprawy do Sądu celem rozpatrzenia przezeń żądań podniesionych w skardze Estonii z dnia 4 marca 2015 r.
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo Unii, stwierdzając, że wyroki Pimix⁽¹⁾, Republika Czeska/Komisja⁽²⁾ i Republika Łotewska/Komisja⁽³⁾ nie mogą zostać uznane za nowe okoliczności w rozumieniu orzecznictwa, i w konsekwencji odrzucając skargę Republiki Estońskiej z dnia 4 marca 2015 r. o stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Komisji Europejskiej z dnia 22 grudnia 2014 r. (Ares[2014]4324235) jako niedopuszczalną.
2. Po drugie, w pkt 13 i 84 wyroku z dnia 24 marca 2017 r. Sąd podał nieprawidłowo jako datę opublikowania rozporządzenia nr 60/2004⁽⁴⁾ w języku estońskim w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej dzień 4 lipca 2004 r. zamiast prawidłowej daty 4 lipca 2005 r. Stąd ustalenie Sądu w odniesieniu do możliwości pobrania od przedsiębiorców opłaty za niewyeliminowane nadwyżki cukru wyłącznie na podstawie prawa krajowego opiera się na błędnych okolicznościach faktycznych.
3. Po trzecie, Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia. W szczególności nie rozpatrzył obowiązku zgłoszenia nadwyżek cukru na dzień 1 maja 2004 r. Stąd niezrozumiałe jest ustalenie Sądu, że brak terminowego opublikowania rozporządzenia nr 60/2004 w języku estońskim w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej nie stanowił przeszkody dla Republiki Estońskiej do tego, by oparła się na prawie krajowym celem pobrania od przedsiębiorców opłaty za niewyeliminowane nadwyżki cukru.

⁽¹⁾ Wyrok Pimix, C-146/11, EU:C:2012:450.

⁽²⁾ Wyrok Republika Czeska/Komisja, T-248/07, EU:T:2012:170.

⁽³⁾ Wyrok Republika Łotewska/Komisja, T-262/07; EU:T:2012:171.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji (Dz.U. 2004, L 9, s. 8).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Deutsche Post/EUIPO – Media Logistik (PostModern)

(Sprawa T-13/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PostModern — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy POST i wcześniej sowny unijny znak towarowy Deutsche Post — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem]

(2017/C 256/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Post AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci K. Hamacher i C. Giersdorf, następnie adwokat K. Hamacher oraz w końcu adwokaci K. Hamacher i G. Müllejans)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Media Logistik GmbH (Drezno, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Risthaus)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 listopada 2014 r. (sprawa R 2063/2013-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Deutsche Post a Media Logistik.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Spółka Deutsche Post AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 30.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 20 czerwca 2017 r. – Industrie Aeronautiche Reggiane/EUIPO – Audi (NSU)

(Sprawa T-541/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego NSU — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy NSU — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 256/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Industrie Aeronautiche Reggiane Srl (Reggio Emilia, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Gurrado)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. Kunz, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Audi AG (Ingolstadt, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 lipca 2015 r. (sprawa R 2132/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Audi a Industrie Aeronautiche Reggiane.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Industrie Aeronautiche Reggiane Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Flamagas/EUIPO – MatMind (CLIPPER)

(Sprawa T-580/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy unijny znak towarowy — Kształt zapalniczki z bocznym skrzydełkiem, zawierającej element słowny CLIPPER — Kształt niezbędny do uzyskania efektu technicznego — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Brak opisu znaku towarowego w zgłoszeniu]

(2017/C 256/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Flamagas, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci I. Valdelomar Serrano, G. Hinarejos Mulliez i D. Gabarre Armengol)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO, interwenient w postępowaniu przed Sądem: MatMind Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Cipriani i M. Cavattoni)

Przedmiot

Skarga wniesiona na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 lipca 2015 r. (sprawa R 924/2013-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między MatMind a Flamagas.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Flamagas, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017r. – Tillotts Pharma/EUIPO – Ferring (OCTASA)(Sprawa T-632/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego OCTASA — Wcześniejsze słowne niemieckie i Beneluksu znaki towarowe PENTASA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 256/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tillotts Pharma AG (Rheinfelden, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat M. Douglas)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Ferring BV (Hoofddorp, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokat D. Slopek i I. Fowler, solicitor)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 września 2015 r. (sprawa R 2386/2014-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Ferring a Tillotts Pharma.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Tillotts Pharma AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – City Train/EUIPO (CityTrain)(Sprawa T-699/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego CityTrain — Termin do wniesienia skargi — Nieprzewidywalne okoliczności — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 256/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: City Train GmbH (Regensburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Adori)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. Kunz, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 września 2015 r. (sprawa R 843/2015-4) dotyczącą zgłoszenia oznaczenia graficznego CityTrain w charakterze unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) City Train GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – M/S. Indeutsch International/EUIPO – Crafts Americana Group (Przedstawienie szewronów pomiędzy dwiema równoległymi liniami)

(Sprawa T-20/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający szewrony pomiędzy dwiema równoległymi liniami — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Badanie znaku w zarejestrowanej postaci]

(2017/C 256/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: M/S. Indeutsch International (Noida, Indie) (przedstawiciele: początkowo D. Stone, D. Meale, A. Dykes, solicitors, i S. Malynicz, QC, następnie D. Stone i S. Malynicz oraz wreszcie D. Stone, S. Malynicz i M. Siddiqui, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Crafts Americana Group, Inc. (Vancouver, Waszyngton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: J. Fish i V. Leitch, solicitors, oraz A. Bryson, barrister)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 listopada 2015 r. (sprawa R 1814/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Crafts Americana Group a M/S. Indeutsch International.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 5 listopada 2015 r. (sprawa R 1814/2014-1).
- 2) EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania poniesionymi przez M/S. Indeutsch International.
- 3) Crafts Americana Group, Inc., pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 2.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Clarke i in./EUIPO

(Sprawa T-89/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas określony zawierająca klauzulę o jej rozwiązaniu w przypadku nieumieszczenia pracownika na liście rezerwy kadrowej następnego konkursu otwartego — Zastosowanie klauzuli o rozwiązaniu umowy — Zmiana kwalifikacji umowy na czas określony na umowę na czas nieokreślony — Obowiązek staranności — Uzasadnione oczekiwania)

(2017/C 256/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Nicole Clarke (Alicante, Hiszpania), Sigrid Dickmanns, (Gran Alacant, Hiszpania) i Elisavet Paphathanasiou (Alicante) (przedstawiciel: H. Tettenborn, avocat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošūtė, pełnomocnik, wspierany przez B. Wägenbaura, avocat)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2015 r., Clarke i in./OHIM (od F-101/14 do F-103/14, EU:F:2015:151), i mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Nicole Clarke, Sigrid Dickmanns i Elisavet Papatthanasiou pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w ramach niniejszego postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – NC/Komisja

(Sprawa T-151/16) ⁽¹⁾

(Dotacje — Dochodzenie OLAF-u — Stwierdzenie nieprawidłowości — Decyzja Komisji w sprawie kary administracyjnej — Wykluczenie z udziału w postępowaniach o udzielenie zamówień i o przyznanie dotacji finansowanych z budżetu ogólnego Unii na okres 18 miesięcy — Wpis do bazy danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczania — Stosowanie w czasie różnych wersji rozporządzenia finansowego — Istotne wymogi proceduralne — Zastosowanie z mocą wsteczną przepisów przewidujących mniej surowe kary)

(2017/C 256/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NC (przedstawiciele: początkowo J. Killick i G. Forwood, barristers, oraz adwokaci C. Van Haute i A. Bernard, a następnie J. Killick, G. Forwood, C. Van Haute i J. Jeram, solicitor)

Strona przeciwna: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Dintilhac i M. Clausen, a następnie F. Dintilhac i R. Lyal, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 28 stycznia 2016 r. w sprawie wymierzenia kary administracyjnej polegającej na wykluczeniu strony skarżącej z udziału w postępowaniach o udzielenie zamówień i dotacji finansowych z budżetu ogólnego Unii Europejskiej na okres 18 miesięcy oraz, w konsekwencji, wpisania strony skarżącej do bazy danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczania przewidzianego w art. 108 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 28 stycznia 2016 r. w sprawie kary administracyjnej polegającej na wykluczeniu NC z udziału w postępowaniach o udzielenie zamówień i dotacji finansowych z budżetu ogólnego Unii Europejskiej na okres 18 miesięcy oraz, w konsekwencji, wpisania NC do bazy danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczania przewidzianego w art. 108 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – GP Joule PV/EUIPO – Green Power Technologies (GPTech)
(Sprawa T-235/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GPTech — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe GP JOULE — Nieprzedstawienie przed Wydziałem Sprzeciwów dowodów uprawnienia do wniesienia sprzeciwu — Przedstawienie dowodów po raz pierwszy przed izbą odwoławczą — Nieuwzględnienie — Uznanie przysługujące izbie odwoławczej — Okoliczności stojące na przeszkodzie uwzględnieniu dodatkowych lub uzupełniających dowodów — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 17 ust. 4, zasada 19 ust. 2, zasada 20 ust. 1 i zasada 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]

(2017/C 256/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: GP Joule PV GmbH & Co. KG (Reußenköge, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Döring)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: E. Zaera Cuadrado, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Green Power Technologies, SL (Bollullos de la Mitación, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 lutego 2016 r. (sprawa R 848/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między GP Joule PV a Green Power Technologies.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) GP Joule PV GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 22 czerwca 2017 r. – Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl)
(Sprawa T-236/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ZUM wohl — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Odesłanie do przytoczonego w skardze pisma procesowego przedstawionego przed Izbą Odwoławczą — Dowody załączone do wniosku o wyznaczenie rozprawy]

(2017/C 256/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Biogena Naturprodukte GmbH & Co KG (Salzburg, Austria) (przedstawiciele: adwokaci I. Schiffer i G. Hermann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 lutego 2016 r. (sprawa R 1982/2015-1), dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego ZUM wohl jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Biogena Naturprodukte GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – Kneidinger/EUIPO – Topseat International (Deska sedesowa)

(Sprawa T-286/16) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający deskę sedesową — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Podstawa unieważnienia — Indywidualny charakter — Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 6/2002]

(2017/C 256/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ernst Kneidinger (Wilhering, Austria) (przedstawiciel: M. Grötschl, avocat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był również, interwenient przed Sądem: Topseat International (Plano, Texas, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: C. Eckhardt, A. von Mühlendahl, i P. Böhner, avocats)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 kwietnia 2016 r. (sprawa R 1030/2015-3), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru pomiędzy Topseat International a E. Kneidingerem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ernst Kneidinger zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Aldi Einkauf/EUIPO – Fratelli Polli (ANTICO CASALE)(Sprawa T-327/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy ANTICO CASALE — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 1 lit. b), c) i g) oraz art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 256/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Lützenrath, U. Rademacher, C. Fürsen i N. Bertram)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Rajh, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Fratelli Polli, SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci C. Bacchini, M. Mazzitelli i E. Rondinelli)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 kwietnia 2016 r. (sprawa R 1337/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Aldi Einkauf a Fratelli Polli.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 z 8.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Jiménez Gasalla/EUIPO (B2B SOLUTIONS)(Sprawa T-685/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego B2B SOLUTIONS — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 256/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Carlos Javier Jiménez Gasalla (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Estella Garbayo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 lipca 2016 r. (sprawa R 244/2016-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego B2B SOLUTIONS jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Carlos Javier Jiménez Gasalla zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 410 z 7.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – Rare Hospitality International/EUIPO (LONGHORN STEAKHOUSE)

(Sprawa T-856/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego LONGHORN STEAKHOUSE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Równość traktowania i zasada dobrej administracji]

(2017/C 256/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rare Hospitality International, Inc. (Orlando, Floryda, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat I. Lázaro Betancor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Bonne, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 września 2016 r. (sprawa R 2149/2015-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego LONGHORN STEAKHOUSE jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga została oddalona.
- 2) Rare Hospitality International, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 31 maja 2017 r. – MS/Komisja

(Sprawa T-17/16) ⁽¹⁾

(Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie — Decyzja Komisji o zakończeniu „porozumienia o współpracy i członkostwie w Team Europe” — Odpowiedzialność umowna — Brak klauzuli arbitrażowej — Oczywista niedopuszczalność)

(2017/C 256/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: MS (przedstawiciele: początkowo: L. Levi i M. Vandenbussche, następnie: L. Levi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Martínez del Peral, C. Ehrbar i A.C. Simon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie o zasądzenie od Komisji zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia w następstwie wydania przez nią decyzji z dnia 10 kwietnia 2013 r., w drodze której Komisja postanowiła zakończyć współpracę ze stroną skarżącą w ramach sieci prelegentów Team Europe.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) MS zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 1 czerwca 2017 r. – Camerin/Parlament

(Sprawa T-647/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Oddelegowanie w interesie służby — Wiek przejścia na emeryturę — Wniosek o przedłużenie oddelegowania — Oddalenie wniosku — Czynność niepodlegająca zaskarżeniu — Akt przygotowawczy — Niedopuszczalność)

(2017/C 256/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Laure Camerin (Etterbeek, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Alves i M. Ecker, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Postępowego Sojuszu Socjalistów i Demokratów w Parlamencie Europejskim z dnia 1 grudnia 2015 r. oddalającej wniosek o przedłużenie oddelegowania skarżącej po 31 grudnia 2015 r. oraz decyzji przewodniczącego grupy z dnia 15 czerwca 2016 r. oddalającej jej zażalenie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Laure Camerin zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 410 z 7.11.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Elevation – Engenharia/Komisja

(Sprawa T-691/16) ⁽¹⁾

(EFR — Program wsparcia na rzecz rozwoju w Mauretanii — Umowa o dzieło zawarta z Mauretanią w ramach realizacji tego programu — Cofnięcie zaskarżonych not obciążeniowych — Umorzenie postępowania)

(2017/C 256/34)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Elevation – Engenharia SA (Amadora, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci A. Pinto Cardoso i L. Fuzeta da Ponte)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Aresu i M. França, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE, zmierzające do stwierdzenia nieważności „decyzji” obejmujących pismo Komisji i trzy noty obciążeniowe z dnia 26 lipca 2016 r. dotyczące zwrotu szeregu kwot w ramach umowy o dzieło między skarżącą a Islamską Republiką Mauretańską.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Elevation – Engenharia, SA.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Danpower Baltic/Komisja

(Sprawa T-295/17)

(2017/C 256/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Danpower Baltic UAB (Kowno, Litwa) (przedstawiciele: D. Fouquet, J. Nysten i J. Voß, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa z dnia 19 września 2016 r. w sprawie SA.41539 (2016/N) – Litwa, Pomoc inwestycyjna na elektrownię kogeneracyjną o wysokiej wydajności w Wilnie, UAB Vilniaus kogeneracinė jėgainė Viniaus Kogeneracineje Jėgainė – C(2016) 5943 final;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja Komisji wynika z oczywistego błędu w ocenie i jest oparta na niewystarczających, niepełnych i mało znaczących oraz niespójnych dowodach
 - Decyzja Komisji jest oparta na niewystarczających, niepełnych i mało znaczących oraz niespójnych dowodach. Dotyczy to w szczególności dostępności prywatnej inwestycji w elektrociepłownię i inne ciepłownie, oddziaływania elektrociepłowni na środowisko naturalne, istniejącej zdolności spalania odpadów na Litwie, status quo rynku ogrzewania w Wilnie i nieprzeprowadzenie przez Lietuvos Energija użytecznego postępowania przetargowego w celu wyboru prywatnego partnera. Informacje te nie zostały uwzględnione przez pozwaną
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja Komisji narusza art. 107 TFUE, ponieważ Komisja nie przestrzegła indywidualnego zgłoszenia i oceny koniecznych w przypadku pomocy na dużą skalę i zakładała wkład w cel leżący w interesie ogólnym
 - Decyzja Komisji narusza art. 107 TFUE ze względu na to, że Komisja nie przestrzegła indywidualnego zgłoszenia i oceny koniecznych w przypadku pomocy na dużą skalę i zakładała wkład w cel leżący w interesie ogólnym. Komisja nie dokonała w decyzji właściwej oceny na podstawie ust. 33 Wytocznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i celów związanych z energią w latach 2014–2020, czy pomoc państwa służy ochronie środowiska. Pozwana skorzystała z błędnego kryterium oceny i nie uwzględniła, że potencjalne obniżenia poziomu emisji CO₂ są znacznie mniejsze niż określone w decyzji.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja Komisji narusza art. 107 TFUE, ponieważ wiąże się z obejściem hierarchii postępowania z odpadami na Litwie
- Decyzja Komisji narusza art. 107 TFUE, ponieważ wiąże się z obejściem hierarchii postępowania z odpadami na Litwie. Pomoc państwa spowoduje ponadto zwiększenie nadwyżek zdolności spalarni odpadów na Litwie i ograniczenie zachęt do zwiększenia recyklingu i ponownego wykorzystania. Utrudni to Litwie osiągnięcie celu recyklingu wynoszącego 50 % zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE. Sama Komisja Europejska zaleciła rządowi litewskiemu niezachęcanie do budowy spalarni odpadów.
4. Zarzut czwarty oparty na tym, że decyzja Komisji narusza art. 107 TFUE, ponieważ Komisja uznała, że istnieje konieczność interwencji państwa w postaci pomocy państwa.
- Pozwana nie przeanalizowała ani nie ustosunkowała się do dowodów świadczących o tym, że rynek ogrzewania dzielnicy Wilno doprowadziłby do podobnej poprawy ochrony środowiska naturalnego przez zastąpienie gazu biomasą bez konieczności interwencji państwa. Nie istnieje zawodność rynku na rynku ogrzewania w Wilnie. Rynek ogrzewania jest konkurencyjny i ma konkurencyjne ceny we właściwy sposób motywujące do inwestowania w neutralną pod względem emisji CO₂ biomasę i zdolność spalania odpadów.
5. Zarzut piąty, oparty na tym, że decyzja Komisja narusza art. 107 TFUE, ponieważ Komisja uznała, że pomoc jest proporcjonalna.
- Komisja nie przeprowadziła w decyzji właściwej oceny proporcjonalności, ponieważ przyjęła informacje przedstawione przez rząd litewski bez sprawdzenia i zastosowała niewłaściwy alternatywny scenariusz przy porównaniu całkowicie odmienne projekty inwestycyjne (elektrociepłownie i kotły jedynie warzelne zamiast dokonania porównania dwóch projektów elektrociepłowni).
6. Zarzut szósty, oparty na tym, że decyzja Komisja narusza art. 107 TFUE, ponieważ Komisja uznała, iż pomoc państwa miałaby efekt zachęty.
- Pozwana oparła się na twierdzeniach rządu litewskiego, w myśl których w innych okolicznościach beneficjent nie wybudowałby elektrociepłowni w Wilnie, co jest jednak błędne, ponieważ ta działalność wchodzi ściśle w zakres zwykłej działalności gospodarczej beneficjenta, to znaczy nie ma potrzeby żadnych dodatkowych zachęt.
7. Zarzut siódmy, oparty na tym, że decyzja Komisji narusza art. 107 TFUE, ponieważ Komisja błędnie oceniła wpływ na konkurencję na rynku ogrzewania w Wilnie.
- Pozwana dysponowała informacjami dotyczącymi konkurencji na rynku ogrzewania w Wilnie, ale faktycznie dokonała ich błędnej oceny, gdy stwierdziła, że nie będzie następstw dla konkurencji. W szczególności nie zbadano w wystarczający sposób zagrożenia wyparcia istniejących uczestników rynku, tak jak ma to miejsce w przypadku skarżącego, a zatem wnioski wywiedzione przez pozwaną są błędne. Stwierdzona pomoc wykluczy niezależnych producentów ciepła prowadzących neutralne pod względem emisji CO₂ ciepłownie wykorzystujące biomasę. Ponadto pomoc państwa umożliwi Vilnius KJ stanie się natychmiast dominującym uczestnikiem rynku posiadającym około udziału w rynku wynoszące około 51 %.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2017 r. – Iordachescu i in./Parlament i in.

(Sprawa T-298/17)

(2017/C 256/36)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Adrian Iordachescu (Bukareszt, Rumunia), Florina Iordachescu (Bukareszt), Mihaela Iordachescu (Bukareszt), Cristinel Iordachescu (Bukareszt) (przedstawiciel: A. Cuculis, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności dyrektywy 2014/40/UE, art. 10 i załącznik II „biblioteka obrazów” głównie w odniesieniu do piktogramu sekcji OSTRZEŻENIE 5 „Zestaw 1 Obraz”;
- tytułem żądania ewentualnego, częściową zmianę dyrektywy 2014/40, zatwierdzonych przez Komisję Europejską art. 10 i załącznik II, w świetle braku jakiegokolwiek odesłania na opakowaniach papierosów do linku lub do klauzuli wyłączenia odpowiedzialności w odniesieniu do fotografii ukazanych na opakowaniach papierosów i umieszczenie na wszystkich opakowaniach papierosów w Unii Europejskiej ostrzeżenia dotyczącego obrazów ukazanych na opakowaniach papierosów ze szczególnym odesłaniem do linku, w którym można zapoznać się z informacjami odnoszącymi się do obrazów ukazanych na takich opakowaniach w celu rozwiania wszelkich podejrzeń;
- zmianę zasad wdrażania zgody osób ukazanych na takich opakowaniach papierosów w taki sposób, aby osoby, które zostaną ukazane na opakowaniach papierosów wyraziły zgodę na publikację prawdziwego nazwiska i danych osobowych dotyczących zdrowia, by nie mogły zostać pomyłone z innymi osobami ani nie mogło dojść do innego wprowadzenia w błąd jeśli chodzi o osoby ukazane na takich opakowaniach papierosów oraz aby dane osobowe i dane dotyczące zdrowia stanowiły integralną część linku, do którego zostaną odesłane osoby zamierzające zapoznać się z tożsamością lub historią zdrowia podmiotów ukazanych na opakowaniach papierosów;
- zobowiązanie obydwu instytucji łącznie z Komisją Europejską do przedstawienia zgodnego z oryginałem egzemplarza zgody wyrażonej przez osobę ukazaną w zbiorze obrazów numer 5 seria jeden bez utajnienia informacji osobowych i obrazów odnoszących się do zgody udzielonej w celu umożliwienia przeprowadzenia ekspertyzy kryminalistycznej zdjęć;
- zasądzenie od pozwanych zapłaty kwoty 1 000 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oszacowaną za cierpienie spowodowane ukazaniem się takiego obrazu we względnie krótkim okresie od śmierci ojca strony skarżącej i cierpienie spowodowane utajnieniem informacji, które mogłyby wyjaśnić sytuację mężczyzny ukazanego na opakowaniach papierosów, skutkiem czego cierpienie rodziny trwałoby znacznie krócej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą zarzut dotyczący oddziaływania dyrektywy 2014/40/UE na ich życie codzienne ze względu na niepokój wywołany podobieństwem ukazanej na opakowaniach papierosów osoby do ich zmarłego ojca.

**Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2017 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki/
EFI**

(Sprawa T-320/17)

(2017/C 256/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Luksemburg, Luksemburg), Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci M Sfyri i C-N. Dede)

Strona pozwana: Europejski Fundusz Inwestycyjny (EFI)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o udzieleniu zamówienia, której treść została zakomunikowana stronie skarżącej w dniu 16 marca 2017 r. i która dotyczyła oferty złożonej przez stronę skarżącą w ramach otwartej procedury przetargowej (oznaczenie przetargu 2016-MIBO_IPA_PPI-002), którą strona skarżąca została poinformowana, że jej oferta nie została zakwalifikowana jako oferta najkorzystniejsza ekonomicznie;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz strony skarżącej odszkodowania retorsyjnego w wysokości 100 000 EUR (stu tysięcy euro);
- obciążenie strony pozwanej kosztami obsługi prawnej poniesionymi przez stronę skarżącą, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez nią w związku z niniejszą skargą, nawet w wypadku oddalenia skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną prawa zamówień publicznych Unii Europejskiej, zasady przejrzystości i przepisów dyrektyw dotyczących zamówień publicznych, jak również Praktycznego Przewodnika EFl poprzez zaniechanie zakomunikowania stronie skarżącej ocen przyznanych zwycięskiej ofercie w odniesieniu do każdego kryterium przyznania zamówienia oraz szczegółowej analizy mocnych i słabych punktów oferty strony skarżącej w porównaniu z ofertą zwycięską. Strona skarżąca twierdzi, że działanie strony pozwanej naruszyło zasadę dobrej administracji wpływając negatywnie na jej prawo do wniesienia skutecznego środka zaskarżenia przeciwko zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Air France-KLM/Komisja

(Sprawa T-337/17)

(2017/C 256/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Air France-KLM (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Wachsmann i S. Thibault-Liger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości, w zakresie w jakim dotyczy spółki Air France-KLM, jak również uzasadnienia rozstrzygnięcia, na podstawie zarzutu pierwszego;
- tytułem ewentualnym — w razie gdyby Sąd nie stwierdził nieważności decyzji (2017) 1742 final w całości, na podstawie zarzutu pierwszego:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy, art. 1 ust. 1 lit. b), art. 2 lit. b), art. 3 lit. b) i art. 4 lit. b) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim udział w naruszeniu jednolitym i ciągłym został przypisany spółce Air France-KLM na podstawie dowodów dostarczonych przez Lufthansę w ramach wniosku o zwolnienie z grzywny złożonego na podstawie Obwieszczenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli z 2002 r., art. 3 lit. b) i d) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami o łącznej wysokości 307 360 000 EUR, i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien zgodnie z zarzutem drugim;

- stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy, art. 1 ust. 1 lit. b), art. 2 lit. b), art. 3 lit. b) i art. 4 lit. b) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim wyklucza on z zakresu jednolitego i ciągłego naruszenia przypisywanego spółce Air France-KLM przedsiębiorstwa lotnicze, o których mowa w uzasadnieniu decyzji jako o przedsiębiorstwach biorących udział w praktykach związanych z naruszeniem, art. 3 lit. b) i d) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami o łącznej wysokości 307 360 000 EUR, i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien zgodnie z zarzutem trzecim;
- stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy, art. 1 ust. 2 lit. b) i art. 3 lit. b) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim stwierdza, że w zakres jednolitego i ciągłego naruszenia przypisywanego spółce Air France-KLM wchodzi usługi przewozu towarów do EOG (*inbound*), art. 3 lit. b) i d) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami o łącznej wysokości 307 360 000 EUR, i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien zgodnie z zarzutem czwartym;
- tytułem ewentualnym, w dalszej kolejności — w razie gdyby Sąd nie stwierdził nieważności decyzji (2017) 1742 final, na podstawie zarzutu drugiego, trzeciego lub czwartego:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy, art. 1 lit. b), art. 2 lit. b), art. 3 lit. b) i art. 4 lit. b) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim stwierdza, że odmowa zlecenia przewozu spedytorom stanowi odrębny element w jednolitym i ciągłym naruszeniu przypisywanym spółce Air France-KLM, art. 3 lit. b) i d) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami w wysokości 307 360 000 EUR i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien zgodnie z zarzutem piątym;
- tytułem ewentualnym, w ostatniej kolejności, — w razie gdyby Sąd nie stwierdził nieważności decyzji (2017) 1742 final, na podstawie zarzutu piątego:
 - stwierdzenie nieważności art. 3 lit. b) i d) tej decyzji nr C(2017) 1742 final oraz jego uzasadnienia, w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami o łącznej wysokości 307 360 000 EUR, z tego względu, że przy obliczeniu wysokości grzywien zostały włączone taryfy i 50 % dochodu uzyskanego przez Société Air France i spółkę KLM z połączeń przychodzących do EOG (dochody *inbound*) (zgodnie z zarzutem szóstym), zawiąza ciężar naruszenia przypisywanego spółce Air France-KLM (zgodnie z zarzutem siódmym), określa w błędny sposób czas trwania naruszenia przypisywanego Société Air France (zgodnie z zarzutem ósmym) i stosuje niewystarczające obniżenie grzywny w świetle obowiązujących przepisów (zgodnie z zarzutem dziewiątym), oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien do odpowiedniej kwoty;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy błędnego przypisania spółce Air France-KLM odpowiedzialności za praktyki spółki Air France i spółki KLM. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza dotyczy błędnego przypisania spółce Air France-KLM odpowiedzialności za praktyki spółki Air France i spółki KLM od dnia 15 września 2004 r. oraz za praktyki spółki KLM od dnia 5 maja 2004;
 - Część druga dotyczy błędnego przypisania spółki Air France-KLM odpowiedzialności za praktyki spółki Air France od dnia 7 grudnia 1999 r. do dnia 15 września 2004 r.;
2. Zarzut drugi, dotyczy naruszenia obwieszczenia w sprawie łagodzenia sankcji z 2002 r. oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, równego traktowania, niedyskryminacji pomiędzy spółką Air France-KLM a spółką Lufthansa wpływającego na dopuszczalność dowodów przedstawionych w ramach wniosku spółki Lufthansa o złagodzenie kar.
3. Zarzut trzeci, dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasad równego traktowania, niedyskryminacji, ochrony przed arbitralną ingerencją Komisji wynikającą z faktu wyłączenia z rozstrzygnięcia decyzji przedsiębiorstw lotniczych, które uczestniczyły w praktykach. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza dotyczy argumentu, zgodnie z którym wyłączenie z zakresu rozstrzygnięcia decyzji przedsiębiorstw lotniczych, które uczestniczyły w praktykach było obciążone brakiem uzasadnienia;

- Część druga dotyczy argumentu, zgodnie z którym wyłączenie z zakresu rozstrzygnięcia decyzji przedsiębiorstw lotniczych, które uczestniczyły w praktykach było obarczone naruszeniem zasady równego traktowania, niedyskryminacji i ochrony przed arbitralną ingerencją Komisji;
4. Zarzut czwarty, dotyczy włączenia połączeń przychodzących do EOG (*inbound*) do zakresu jednolitego i ciągłego naruszania, co narusza przepisy o właściwości miejscowej Komisji. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
- Część pierwsza dotyczy okoliczności, że praktyki dotyczące połączeń przychodzących do EOG (*inbound*) nie zostały zrealizowane w obrębie EOG;
 - Część druga: Komisja nie wykazała istnienia kwalifikowanych skutków w obrębie EOG powiązanych z praktykami związanymi z połączeniami przychodzącymi do EOG (*inbound*);
5. Zarzut piąty, dotyczy wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia i oczywistego błędu w ocenie obciążającego ustalenie, zgodnie z którym odmowa zlecenia przewozu spedytorom stanowiła odrębny element jednolitego i ciągłego naruszenia. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
- Część pierwsza, zgodnie z którą ustalenie to jest obarczone wewnętrznie sprzecznym uzasadnieniem;
 - Część druga, zgodnie z którą ustalenie to jest obarczone oczywistym błędem w ocenie;
6. Zarzut szósty, dotyczy błędnych wartości sprzedaży, na podstawie których obliczono wysokość nałożonej na spółkę Air France-KLM grzywny; Zarzut ten dzieli się na dwie części:
- Część pierwsza, zgodnie z którą okoliczność włączenie taryf do wartości sprzedaży opierała się na wewnętrznie sprzecznym uzasadnieniu, licznych naruszeniach prawa oraz oczywistym błędzie w ocenie;
 - Część druga, zgodnie z którą włączenie 50 % dochodów z połączeń przychodzących do EOG (*inbound*) do wartości sprzedaży, narusza wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. oraz zasadę *non bis in idem*;
7. Zarzut siódmy, dotyczy błędnej oceny wagi naruszenia i składa się z dwóch części:
- Część pierwsza dotyczy argumentu, zgodnie z którym zawyżenie ciężaru praktyk polega na wielu oczywistych błędach w ocenie i na naruszeniu zasady proporcjonalności kar i równego traktowania;
 - Część druga dotyczy argumentu, zgodnie z którym zawyżenie ciężaru praktyk wynika z włączenia do zakresu naruszania kontaktów dotyczących praktyk realizowanych poza obrębem EOG z naruszeniem przepisów regulujących właściwość terytorialną Komisji;
8. Zarzut ósmy, dotyczy błędnego obliczenia czasu trwania naruszenia przypisywanego spółce Air France i określenia na tej podstawie wysokości grzywny nałożonej na spółkę Air France-KLM;
9. Zarzut dziewiąty, dotyczy braku uzasadnienia i niewystarczającego obniżenia grzywny o 15 % przyznanego przez Komisję na podstawie obowiązujących przepisów.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2017 r. – Qualcomm and Qualcomm Europe/Komisja

(Sprawa T-371/17)

(2017/C 256/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Qualcomm, Inc. (San Diego, Kalifornia, Stany Zjednoczone), Qualcomm Europe, Inc. (San Diego), (przedstawiciele: adwokaci M. Pinto de Lemos Fermiano Rato i M. Davilla)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C (2017) 2258 final z dnia 31 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie AT.39711 – Qualcomm (drapieżne ceny) oraz

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

U uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza zasadę konieczności.

- Po pierwsze strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja wykracza poza wąski zakres dochodzenia Komisji zdefiniowany w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, w czasie wysłuchania, na posiedzeniu podsumowującym oraz we wcześniejszych wezwaniach do udzielenia informacji, co do czasu trwania zarzucanego naruszenia, jak również w stosunku do hipotez dotyczących szkody, będącej przedmiotem dochodzenia Komisji.
- W dalszej kolejności strona skarżąca twierdzi, że pytań sformułowanych w zaskarżonej decyzji, o tak szerokim zakresie, nie można uznać za pytania uzupełniające, które miałyby wyłącznie na celu uzyskanie wyjaśnień dotyczących argumentów podniesionych przez stronę skarżącą w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów oraz w trakcie wysłuchania, ale raczej jako całkowicie nowe i nieuzasadnione żądania.
- Następnie zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja zmierza do uzupełnienia pewnych aspektów odpowiedzi udzielonych przez stronę skarżącą na wezwania do udzielania informacji wystosowanych w niektórych przypadkach nawet pięć lat temu a odnoszących się do okoliczności, które miały miejsce dziesięć lat temu i lub wcześniej. Strona skarżąca twierdzi, że jeżeli dodatkowe informacje, o które zwróciła się teraz Komisja były rzeczywiście niezbędne dla celów dochodzenia strona skarżąca mogła w sposób uzasadniony oczekiwać, że Komisja zwróci się o udzielenie tych informacji i wyjaśnień najpóźniej przed wystosowaniem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w grudniu 2015 r., a nie z początkiem 2017 r.
- Poza tym zdaniem strony skarżącej, zaskarżona decyzja przerzuca na nią istotną część pracy należącej do Komisji, w szczególności przetwarzanie dostarczenie danych w szczególnym formacie.
- Wreszcie strona skarżąca podnosi, że Komisja nie może przerzucić na nią pod groźbą kary, ciężaru dowodu mającego jakoby na celu umożliwienie jej wykazania prawdziwości argumentów podniesionych przez nią w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.

2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności.

- Strona skarżąca podnosi, że informacje, których przekazania wymaga od nich zaskarżona decyzja są nieuzasadnione, bardzo obszerne oraz niezwykle trudne do zgromadzenia lub skompilowania. W opinii strony skarżącej zaskarżona decyzja wymaga od niej zgromadzenia znacznej ilości informacji, których nie gromadzi ona, ani nie przechowuje w sposób systematyczny w toku prowadzenia działalności gospodarczej oraz wykonania istotnej części pracy należącej do Komisji.
- Poza tym strona skarżąca twierdzi, że przewidziana w zaskarżonej decyzji kara grzywny za brak dostarczenia takich informacji w wyznaczonym terminie jest nieuzasadniona a wyznaczone terminy nierozsądne.

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym zaskarżona decyzja nie została uzasadniona w wystarczający sposób.

Strona skarżąca twierdzi, że w odniesieniu do pewnej liczby zagadnień zaskarżona decyzja przedstawia nieprzekonujące, niejasne, nieuchwytnie i niewystarczające uzasadnienie, które nie tłumaczy nadmiernego zakresu i konieczności wezwań Komisji do udzielenia dodatkowych informacji. W innych przypadkach, zdaniem strony skarżącej, zaskarżona decyzja nie przedstawia żadnego uzasadnienia. W związku z tym strona skarżąca argumentuje, że nie jest w stanie zrozumieć dlaczego żądane informacje są niezbędne Komisji do prowadzenia dochodzenia.

4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym zaskarżona decyzja zmierza do niesłusznego odwrócenia ciężaru dowodu.

Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja zmierza do niesłusznego odwrócenia ciężaru dowodu, w rzeczywistości „przekazując” jej zadanie gromadzenia materiału dowodowego przeciwko sobie. Zaskarżona decyzja wymaga zwłaszcza by strona skarżąca weryfikowała w imieniu Komisji pochodzące od strony skarżącej dane księgowe, mimo że dane te zostały poddane z należytą starannością audytowi zewnętrznemu. Podobnie strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja wymaga by udowodniła ona, że prowadziła swą działalność zgodnie z prawem.

5. Zarzut piąty, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza prawo do odmowy składania obciążających wyjaśnień we własnej sprawie.

- Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja wymaga od niej przedstawienia „informacji”, które zgodnie z obowiązującymi standardami prawnymi nie sposób uznać za dotyczące okoliczności faktycznych lub dokumentów, ale które dotyczą raczej obliczeń, szczegółów i kodów, cen hipotetycznych, analiz i interpretacji historycznych założeń poczynionych wiele lat wcześniej.
- Poza tym strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zobowiązuje ją do wykazania, że z własnej inicjatywy podjęła działania mające na celu dostosowanie się od reguł konkurencji Unii.

6. Zarzut szósty, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji.

Strona skarżąca twierdzi, że czas przyjęcia, treść i kontekst zaskarżonej decyzji rodzi poważne przypuszczenia o złej administracji, braku podstawy prawnej dochodzeń i nękanii, zarzucając Komisji, iż nadużyła swych szerokich uprawnień w dziedzinie dochodzeń, aby zatuszować swe niepowodzenia polegające na niewykazaniu zarzuczonego naruszenia po trwającym siedem lat dochodzeniu.

**Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2017 r. – Louis Vuitton Malletier/EUIPO – Bee Fee Group (LV
POWER ENERGY DRINK)**

(Sprawa T-372/17)

(2017/C 256/40)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Louis Vuitton Malletier (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Roncaglia, G. Lazzeretti, F. Rossi i N. Parrotta)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Bee Fee Group LTD (Nikozja, Cypr)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Bee Fee Group LTD

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy w kolorach czarnym, czerwonym i białym zawierający elementy słowne „LV POWER ENERGY DRINK” – zgłoszenie nr 12 898 219

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2017 r. w sprawie R 906/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a tym samym unieważnienie spornego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania;
- obciążenie właściciela znaku towarowego kosztami niniejszego postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasady pewności prawa.
-

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2017 r. – Louis Vuitton Malletier/EUIPO – Fulia Trading (LV BET ZAKŁADY BUKMACHERSKIE)

(Sprawa T-373/17)

(2017/C 256/41)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Louis Vuitton Malletier (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Roncaglia, G. Lazzeretti, F. Rossi i N. Parrotta)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Fulia Trading Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Fulia Trading Ltd

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „LV BET ZAKŁADY BUKMACHERSKIE” – zgłoszenie nr 13 514 534

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2017 r. w sprawie R 1567/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a tym samym unieważnienie spornego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania;
- obciążenie właściciela znaku towarowego kosztami niniejszego postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasady pewności prawa

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2017 r. – Cuervo y Sobrinos 1882/EUIPO – A. Salgado Nespereira (Cuervo y Sobrinos LA HABANA 1882)

(Sprawa T-374/17)

(2017/C 256/42)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Cuervo y Sobrinos 1882 (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci S. Ferrandis González i V. Balaguer Fuentes)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: A. Salgado Nespereira, SA (Ourense, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Cuervo y Sobrinos LA HABANA 1882” – unijny znak towarowy nr 10 931 087

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2017 r. w sprawie R 1141/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2017 r. w sprawie R 1141/2016-4, a dokładniej w części utrzymującej w mocy decyzję Wydziału Unieważnień EUIPO z dnia 29 kwietnia 2016 r. w postępowaniu w sprawie unieważnienia prawa do znaku nr 10786C w zakresie, w jakim unieważnia ona prawo do unijnego znaku towarowego „Cuervo y Sobrinos LA HABANA 1882” dla towarów z klas 14 i 16, dla których znak ten został zarejestrowany;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami wynikającymi z postępowań przed niższymi instancjami EUIPO, to jest przed Wydziałem Unieważnień oraz Czwartej Izby Odwoławczej, które to postępowania doprowadziły do wniesienia niniejszej skargi.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2017 r. – Fenyves/EUIPO (Blue)

(Sprawa T-375/17)

(2017/C 256/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Klaudia Patricia Fenyves (Hevesvezekény) (przedstawiciel: adwokat I. Monteiro Alves)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „BLUE” – zgłoszenie nr 15 287 907

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 marca 2017 r. w sprawie R 1974/2016-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przekazanie zgłoszenia znaku towarowego do EUIPO w celu dalszego prowadzenia procedury dotyczącej rejestracji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2017 r. – La Zaragozana/EUIPO – Heineken Italia (CERVISIA)**(Sprawa T-378/17)**

(2017/C 256/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: La Zaragozana, SA (Saragossa, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Broschat García)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Heineken Italia SpA (Pollein, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Heineken Italia SpA

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „CERVISIA” – zgłoszenie nr 13 395 397

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 marca 2017 r. w sprawie R 1241/2016-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2017 r. – Tengelmann Warenhandelsgesellschaft/EUIPO – C & C IP (T)**(Sprawa T-379/17)**

(2017/C 256/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tengelmann Warenhandelsgesellschaft KG (Mülheim an den Ruhr, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Prange i S. Köber)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: C & C IP Sàrl (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „T” – zgłoszenie nr 011 623 097

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 marca 2017 r. w sprawie R 415/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 23 marca 2017 r. wydanej w kontekście odwołania nr R 415/2015-5 od decyzji wydanej w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 002 256 702 dotyczącego zgłoszenia znaku towarowego Unii Europejskiej nr 011 623 097, doręczonej skarżącej w dniu 12 kwietnia 2017 r., i jej zmianę poprzez oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie strony pozwanej oraz w danym wypadku drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2017 r. – Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik/EUIPO (Лидер)

(Sprawa T-386/17)

(2017/C 256/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lackmann Fleisch- und Feinkostfabrik GmbH (Bühl, Niemcy) (pełnomocnik: adwokat A. Lingenfelder)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „Лидер” – zgłoszenie nr 15 466 791

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2017 r. w sprawie R 2066/2016-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2017 r. – Triggerball/EUIPO (Kształt przedmiotu podobnego do kuli z kantami)

(Sprawa T-387/17)

(2017/C 256/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Triggerball GmbH (Baiern-Piusheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Emrich)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt przedmiotu podobnego do kuli z kantami) – zgłoszenie nr 15 528 615

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 kwietnia 2017 r. w sprawie R 376/2017-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 13 czerwca 2017 r. – Sandvik Intellectual Property/EUIPO – Adveo Group International (ADVEON)**(Sprawa T-115/16) ⁽¹⁾**

(2017/C 256/48)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 14 czerwca 2017 r. – Heineken Romania/EUIPO – Lénárd (Csíki Sör)**(Sprawa T-83/17) ⁽¹⁾**

(2017/C 256/49)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 18.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 8 czerwca 2017 r. – Post Telecom/EIB**(Sprawa T-158/17) ⁽¹⁾**

(2017/C 256/50)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 12 czerwca 2017 r. – Eco Bat Technologies i.in./Komisja**(Sprawa T-232/17) ⁽¹⁾**

(2017/C 256/51)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C @@ z @@.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL